

První svaté přijímání

Foto: Štěpán Mitáček

Z dalšího obsahu:

Lhoňanka na Sibiři, turisté otvírali bunkr, fotbalová posila z Hluku, dětské hasičské závody.

*KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ Vojtěcha Radocha proběhlo 27. června
v katedrále svatého Václava v Olomouci*

PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ byla 6. července na svatém Antonínku. Více v dalším čísle zpravodaje.

Foto: ČLOVĚK A VÍRA - VOJTA POSPÍŠIL.

SLOVO STAROSTY

Milí spoluobčané,

situace ohledně koronaviru se zlepšuje, vládní opatření se již uvolňují, roušky už můžeme částečně odložit. Ještě jednou bych Vám všem chtěl poděkovat za dodržování nařízení vlády k zamezení šíření viru a velmi děkuji všem, kteří se podíleli na zajištění opatření proti koronaviru. Věřme tomu, že předpovídaná druhá vlna epidemie nepřijde, proto je potřeba, abychom byli stále ve střehu.

S ohledem na rozhodnutí vlády o finanční spoluúčasti obcí, na tzv. kompenzačním bonusu pro OSVČ, se nás dotkne předpokládaný 20% pokles obecních příjmů od státu. Vzhledem k tomu, že při tvorbě obecního rozpočtu na rok 2020 jsme byli na straně příjmů od státu skromní, tak dle předpokladů na základě vládních opatření nám do obecní kasy přijde o cca 1 000 000 Kč méně, než jsme očekávali. I přes tuhle situaci hospodaříme s obecními prostředky tak, abychom plánované záměry mohli realizovat. Snažíme se získat finance na jednotlivé záměry z dotačních titulů.

Získané dotace

V minulém zpravodaji jste byli informováni o investičních záměrech, na které jsme podali žádosti o dotace a byly vám představeny investiční záměry, které jsou v plánu realizovat v letošním roce. Nyní bych vás chtěl seznámit se současným stavem jednotlivých projektů.

Nejdříve se s vámi podělím o radostnou zprávu, že v letošním roce nám již byly vyplaceny dotace na tyto investiční záměry:

- Dotace na kůrovce – těžba stromů
 - Výše získané dotace činí 135 262 Kč.
- Obnova lesních porostů – vysazení listnatého porostu ve Chmelincích
 - Výše získané dotace činí 75 000 Kč.
- Modernizace učebny na ZŠ – realizace proběhla v roce 2018 a 2019. Tento projekt se podařilo dotáhnout do úspěšného konce, aby nám byla vyplacena schválená dotace.
 - Výše získané dotace činí 1 078 000 Kč.

Dále nám byly schváleny tyto žádosti o dotace na investiční záměr:

- Vybudování nové učebny v MŠ

- Výše přislíbené dotace od Ministerstva financí je 1 100 000 Kč.

Stav záměru: K realizaci tohoto investičního záměru již

byla vybrána stavební firma na základě výběrového řízení. Předání staveniště proběhne 13. 7. 2020. Realizace bude trvat 60 dnů.

Cena díla je stanovena dle SOD 1 295 105 Kč

Po dokončení díla bude kapacita MŠ 60 míst, zároveň s možností neomezeně přijímat k předškolnímu vzdělávání děti mladší tří let. Předpokládáme, že nová třída s kapacitou 10 dětí

bude plnit funkci dříve existujících jeslí. Z pedagogického hlediska je zásadní, že v budoucnu trojtřídní mateřská škola se šesti učitelkami nabídne díky menšímu počtu dětí ve třídách podstatně kvalitnější předškolní výchovu.

- Rekonstrukce nevyhovujících podlah a komunikačních ploch, modernizace osvětlení v ZŠ

- Výše přislíbené dotace od Ministerstva financí je 1 235 073 Kč.

Stav záměru: K realizaci tohoto investičního záměru již byla vybrána stavební firma na základě výběrového řízení. Předání staveniště proběhne 13. 7. 2020. Realizace bude trvat 60 dnů.

Cena díla dle SOD činí 1 372 304 Kč.

Po dokončení díla bude na základní škole v současné 3. třídě zrekonstruována stará dřevěná podlaha za novou (s novými konstrukčními vrstvami a povrchem), dále budou ve všech učebnách, kde jsou stará svítidla, namontována a doplněna nová ledková svítidla, která zajistí normované osvětlení v učebnách. Podlahy na chodbách v obou podlažích (ve staré části) budou opatřeny novým povrchem, taktéž bude opraven povrch schodišťových stupňů a staré vstupní dveře do školy budou nahrazeny novými.

Zatím se jedná o přislíbené dotace. Věřím, že se nám podaří peníze na tyto dva záměry z dotací získat.

- Rekonstrukce sociálního zázemí a elektroinstalace v MŠ

Na tento investiční záměr měla být vypsána výzva o podání žádosti o dotaci začátkem dubna, ale z důvodu virové epidemie, bude výzva vypsána až začátkem července.

Jsmo připraveni tento záměr podat žádost o dotaci, kde máme možnost získat dotaci cca 700 000 Kč.

Současný stav projektu je takový, že máme vybraného

Starosta Roman Tuháček

dodavatele na realizaci této zakázky. Cena díla je dle smlouvy o díloje 2 105 430 Kč.

Podmínkou získání dotace je, že smlouva o dílo musí být podepsána až po podání žádosti o dotaci.

Po dokončení díla bude v MŠ nové sociální zázemí – nové rozvody vody, kanalizace, nové umývárny a záchody pro děti, nová úklidová místnost a WC pro paní učitelky, nové osvětlení a doplnění zásuvek v učebnách, nová výmalba. Podrobněji jste se s tímto záměrem seznámili v minulém čísle Zpravodaje.

Předpoklad zahájení realizace této zakázky je polovina července 2020 a bude probíhat 60 dnů. Realizace bude probíhat tedy i během školního roku. Rodiče dětí, které navštěvují MŠ, se nemusí obávat. Provoz MŠ bude probíhat v náhradních prostorách.

Další záměr, který je připraven k realizaci v letošním roce, je „Místní komunikace a inženýrské sítě v lokalitě Luby I a Luby II“. Na realizaci tohoto investičního záměru zasíťování těchto dvou lokalit je již vybrán dodavatel. Vysoutěžená cena díla je 4,9 mil. Kč. Předpokládaný termín pro zahájení realizace je druhá polovina července letošního roku.

Při realizaci inženýrských sítí v lokalitě Luby II bude omezen přístup k pozemkům po stávající polní cestě. Objízdná trasa bude vedena přes cyklostezku. Tímto chci občany, kteří zde mají pozemky požádat o trpělivost po dobu prováděných prací.

Nabídky energií nedůvěryhodných společností

Buďte obezřetní při uzavírání smluv po telefonu. Především s obchodníky, kteří nabízejí energie pro domácnosti. Na základě informace od občana se stalo, že se obchodník představil pod názvem známé společnosti s nabídkou výhodnější ceny. Vyžadovali uvést veškeré osobní údaje. Pokud ale chcete volat zpět, např. pro získání dalších informací, tak se nedovoláte. Telefonický kontakt ve společnosti, kterou uvedli, neexistuje.

Foto: OÚ Ostrožská Lhota

Nevhodně ukládaný odpad

Chci vás požádat, abyste upozornili, pokud uvidíte někoho nevhodně ukládat odpad. Toto se týká především tříděného odpadu (pleny a igelit do papíru nepatří) a kontejneru u hřbitova. Prostor skládky v Močidlech je určen pouze pro uskladnění zeminy, případně betonu k recyklaci, a ne k ukládání jiného odpadu jako je skelná vata nebo plasty. Kontakt na správce skládky naleznete na infokanálu i na webových stránkách. Rád bych, abychom udržovali společně veřejná prostranství v hezkém stavu.

Pomáháme udržet obec hezkou

Děkuji tímto členkám Českého červeného kříže a pracovnícím ObÚ, které uspořádali brigádu a vyčistily chodníky na hřbitově.

Zároveň děkuji členům Turistickému klubu, kteří se postarali o vyčištění poutní stezky na Antoníně.

Také oceňuji připravenost naší hasičské jednotky, která byla v pohotovosti při těchto červnových příválových deštích, kdy se zvedla hladina našeho potoka Okluky na 2. stupeň povodňové aktivity.

Je milé, že se občané sami zapojují do chodu obce, za to jim patří velké poděkování.

Hody 2020

Přes komplikovaný začátek letošního roku proběhnou i letos hody. Rozhodli jsme se za pomoci našich folklórních kroužků uspořádat slavnostní hodovou neděli, abychom opět nastartovali kulturní dění v naší obci.

Budeme rádi, když přijdete na slavnostní mši svatou do našeho kostela v kroji. Po mši nám zahraje před kostelem FAŠANKBEND.

Odpoledne v 15.00 se sejdeme v krojích před Obecním domem a pak již průvodem za účasti dechové hudby Blatnička a za našich zpěvů přejdeme na fotbalové hřiště, kde bude hrát dechová hudba a vystoupí našefolklorní kroužky Kameňáček, Háječek, Děvčice z Háječku, CMVišňa,

Mužský pěvecký sbor. Zveme vás všechny i vaše známé na příjemný hodový víkend u nás v Ostrožské Lhotě.

Na závěr vám přeji, ať se vám vydaří dovolená a školákům prázdniny. Ať si odpočinete a načerpáte síly do dalších pracovních a studijních dní.

Roman Tuháček

OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA

687 23 Ostrožská Lhota 148

U S N E S E N Í

**ze zápisu č. 1/2020 veřejného zasedání Zastupitelstva obce Ostrožská Lhota
dne 25. 6. 2020**

Usnesení 2/20/ 01:

Zastupitelstvo obce schvaluje program zasedání zastupitelstva obce dne 25. 6. 2020.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/02:

Zastupitelstvo obce souhlasí s provedenou inventarizací majetku obce za r. 2019. Soupis majetku je přílohou usnesení.

Zastupitelstvo obce schvaluje vyřazení movitého majetku obce v hodnotě 104 611,20,- Kč dle přiloženého soupisu.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 03:

Zastupitelstvo obce schvaluje podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, v platném znění, účetní závěrku obce za rok 2019.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 04:

Zastupitelstvo obce souhlasí podle §17 odst. 7 zákona č. 250/ 2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v platném znění, s celoročním hospodařením a schvaluje závěrečný účet obce za rok 2019, včetně Zprávy č. 156/2019/EKO o výsledku hospodaření obce za rok 2019 a to bez výhrad.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 05:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota potvrzuje zákonné zveřejnění návrhu Závěrečného účtu obce a účetní závěrky za r. 2019 v době od 25. 5. 2020 do 11. 6. 2020.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 06:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje zařazení rodinného domu s č.p. 141 do seznamu podporovaných nemovitostí dle „Pravidel pro poskytování peněžitých darů určených na kompenzaci nákladů spojených s rekonstrukcí starých rodinných domů a s demolicí starých a následnou výstavbou nových rodinných domů v již zasítovaném území obce Ostrožská Lhota“

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 07:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje podle „Pravidel pro poskytování peněžitých darů určených na kompenzaci nákladů spojených s rekonstrukcí starých rodinných domů a s demolicí starých a následnou výstavbou nových rodinných domů v již zasítovaném území Obce Ostrožská Lhota“ přidělení finančního daru ve výši 160 000,- Kč žadatelům na demolici neobydleného domu č.p. 141 s následnou výstavbou nového domu na pozemku par.č. st. 631 v k.ú. Ostrožská Lhota. Termín čerpání daru r. 2023.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 08:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota podle § 85 písm. a) zákona č.128/2000Sb.,o obcích, v platném znění, schvaluje nabytí nemovitosti na základě Darovací smlouvy, která je přílohou tohoto usnesení. Dle geometrického plánu číslo 971 – 13/2019 (vyhotoven Ing. Jaroslavem Vávrou, Geodetická kancelář Uherské Hradiště) se jedná o nabytí pozemků v obci a katastrálním území Ostrožská Lhota nově označených:

parc. č. 7288/20 (o výměře 136 m2)

parc. č. 7288/19 (o výměře 125 m2).

parc. č. 7288/18 (o výměře 133 m2).

parc. č. 7288/12 (o výměře 100 m2).

parc. č. 7288/13 (o výměře 70 m2).

parc. č. 7288/14 (o výměře 72 m2).

parc. č. 7288/15 (o výměře 73 m2)

parc. č. 7288/16 (o výměře 89 m2).

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 09:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota souhlasí se zařazením svého správního území do územní působnosti Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko na období 2021 -2027.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 10:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota podle § 16 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v platném znění, schvaluje změnu rozpočtu obce pro r. 2020 rozpočtovým opatřením č. 4/2020, které je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 11:

1. Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota rozhodlo na základě zprávy hodnotící komise o výběru nejvhodnější nabídky na plnění veřejné zakázky „Rekonstrukce nevyhovujících podlah a komunikačních ploch, modernizace osvětlení v ZŠ Ostrožská Lhota“, a to od společnosti KODRLA s.r.o., IČO: 25547453.

2. Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje Smlouvu o dílo na investiční záměr „Rekonstrukce nevyhovujících podlah a komunikačních ploch, modernizace osvětlení v ZŠ Ostrožská Lhota“ se společností KODRLA s.r.o., cena díla 1 372 304,- Kč vč. DPH. Smlouva o dílo je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/ 12:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota v souladu s podmínkami Ministerstva financí ČR pro poskytnutí dotace na investiční záměr „Rekonstrukce nevyhovujících podlah a komunikačních ploch, modernizace osvětlení v ZŠ Ostrožská Lhota“ schvaluje zabezpečení povinné výše spoluúčasti obce na dofinancování tohoto investičního záměru.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/13:

1 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota rozhodlo na základě zprávy hodnotící komise o výběru nejvhodnější nabídky na plnění veřejné zakázky „Vybudování nové učebny v MŠ Ostrožská Lhota“, a to od společnosti KODRLA s.r.o., IČO: 25547453.

2 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje Smlouvu o dílo na investiční záměr „Vybudování nové učebny v MŠ Ostrožská Lhota“ se společností KODRLA s.r.o., cena díla 1 226 105,- Kč vč. DPH. Smlouva o dílo je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/14:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota v souladu s podmínkami Ministerstva financí ČR pro poskytnutí dotace na investiční záměr „Vybudování nové učebny v MŠ Ostrožská Lhota“ schvaluje zabezpečení povinné výše spoluúčasti obce na dofinancování tohoto investičního záměru.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/15:

1 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota rozhodlo na základě zprávy hodnotící komise o výběru nejvhodnější nabídky na plnění veřejné zakázky „Rekonstrukce sociálního zázemí a elektroinstalace v MŠ Ostrožská Lhota“, a to od společnosti KODRLA s.r.o., IČO: 25547453.

2 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje Smlouvu o dílo na investiční záměr „Rekonstrukce sociálního zázemí a elektroinstalace v MŠ Ostrožská Lhota“ se společností KODRLA s.r.o., cena díla 2 105 430,- Kč vč. DPH. Smlouva o dílo je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 2/20/16:

1 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota rozhodlo na základě zprávy hodnotící komise o výběru nejvhodnější nabídky na plnění veřejné zakázky „Místní komunikace a inženýrské sítě lokality Luby, Ostrožská Lhota, II. etapa“, a to od společnosti MITES s.r.o., IČO: 25577174.

2 Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje Smlouvu o dílo na investiční záměr „Místní komunikace a inženýrské sítě lokality Luby, Ostrožská Lhota, II. etapa“ se společností MITES s.r.o., cena díla 4 933 614,10 Kč vč. DPH. Smlouva o dílo je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 12 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Budí hody, budí hody na dědině...

Pátek 24. 7. 2020 od 20h * Areál SK * ARTEMIS

Sabota 25. 7. 2020 od 20h * Areál SK * FERRUM

Neděle 26. 7. 2020

9:00 hodová mše sv. v kostele sv. Jakuba Staršího v Ostrožské Lhotě, za účasti krojovaných
po mši zahraje před kostelem FAŠANKBEND

15:00 sraz krojovaných před OÚ / hodová řeč starosty / řazení průvodu

16:30 hodová zábava s DH BLATNIČKA * Areál SK

(vystoupí DNS Kameňáček, SK Háječek, Děvčice z Háječku, CM Višňa, Mužský pěvecký sbor)

VSTUP ZDARMA

*„Tož oprašte kroje a dojděte... ať sa každý enom zdoví,
jak veselé sú ve Lhotě hody!!“*

SRDEČNĚ ZVE OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA

Těsně před uzávěrkou

..... **Po dvaceti letech byla v naší farnosti znovu**

V sobotu 27. 6. 2020 přijal Vojtěch Radoch kněžské svěcení z rukou arcibiskupa Jana Graubnera v olomoucké katedrále svatého Václava.

V pondělí 6. 7. 2020 sloužil svou první mši svatou na Svatém Antonínku. „Dnešní mši chci obětovat za všechny, kteří mě na mé cestě ke kněžství provázeli a podporovali mě duchovně i hmotně. Pán Bůh vám to odplatí,“ řekl mimo jiné čerstvý kněz Vojtěch Radoch zaplněnému Antoníčku. Čerstvý kněz Vojtěch Radoch bude sloužit na farnosti ve Valašských Kloboukách.

Ke spoustě gratulantů se připojil také starosta naší obce Roman Tuháček. „Dnešní doba je dobou obrovských změn, nejen společenských, ale také duchovních. Společnost v tomto období potřebuje

primiční mše svatá

víru silného ducha a trvalé vnitřní hodnoty. Jsem rád, že budeš nejenom nám, ale i farníkům kde budeš působit, tyto hodnoty připomínat. Je mi ctí při této slavnostní příležitosti předat za naší obec Ostrožská Lhota dary, jako vzpomínku na krásná léta, které jsi strávil v naší obci. Pokud budeš něco potřebovat, tak jsme tady pro tebe. Přejeme ti, ať se ti daří a Bůh ať tě provází na tvé cestě kněžstvím,“ řekl po slavnostní mši svaté starosta Roman Tuháček.

Ještě dodejme, že poslední primiční mše svatá byla na naší farnosti před dvaceti lety a sloužil ji Mirek Bachan. Letos je tomu 15 let, co zemřel.

Text a foto: Stanislav Dufka

Primiční mše svatá na Antonínku.

Společenská kronika

Nouí občánci

Jonáš Horský, č.p. 426

Šimon Polášek, č.p. 83

Lukáš Galuška, č.p. 118

Alžběta Lopatová, č.p. 107

Matthew Bajgart, č.p. 273

80 let

Božena Kaňová, č.p. 114

Marie Machová, č.p. 260

Antonín Bachan, č.p. 484

František Bachan, č.p. 25

85 let

Josef Mach, č.p. 246

Manželství 50 let

Růžena a František Polehňovi, č.p. 49

Božena a Josef Míškovi, č.p. 216

Božena a Antonín Ondruškovi, č.p. 296

Manželství 55 let

Marie a Pavel Zámečníkovi, č.p. 161

Helena a Zdeněk Křivákovi, č.p. 373

Manželství 60 let

Marie a František Maluškoví, č.p. 445

Úmrtí

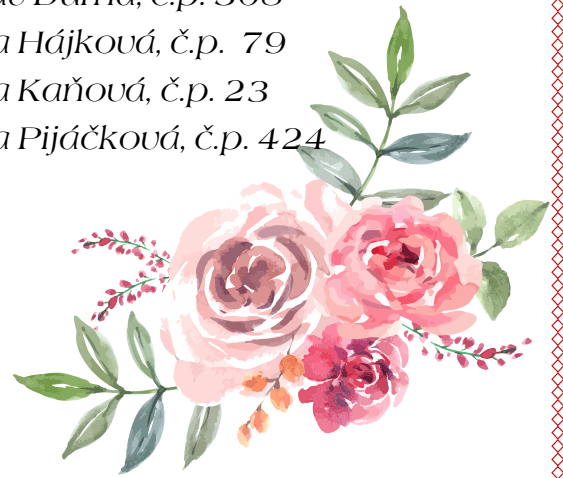
Ladislav Zelený, č.p. 160

Stanislav Durna, č.p. 508

Ludmila Hájková, č.p. 79

Ludmila Kaňová, č.p. 23

Ludmila Pijáčková, č.p. 424

I tak se žilo v Ostrožské Lhotě...

V minulém čísle jsem Vám přiblížil výstavbu mateřské školy u příležitosti jejího 40. výročí, a to od doby, kdy se začala stavět, po otevření jejího provozu. V tom období po roce 1976 se současně s výstavbou MŠ prováděly další stavební práce, které byly nezbytné pro fungování běžného života a měly bezprostřední význam na rozvoj obce i životního prostředí.

Byla to hlavně kanalizace, která v ulici Lánová nebyla, dále následovaly ulice Zahrada, Pod-kopčí, později Hájek a jinde.

Někdo může říct, že jsou to díla menšího významu, proč jim věnovat pozornost, proč se jimi zabývat. Troufám si říci, že opak je pravdou. Bez nich se občanská vybavenost nepohne, není možné dělat pěší komunikace, bezprašné vozovky, terénní úpravy a další věci, pokud není provedena kanalizace. Píši o tom i proto, že vzpomínám na tu dobu, kdy na plenární schůzi chodilo mnoho občanů, a taky proto, že každé zasedání začínalo interpelací poslanců, kterých podle rozdělených obvodů bylo celkem 43 a občané měli možnost hodnotit práci svého poslance, jak se o svěřený úsek stará. Přál bych si, aby se tento systém vrátil.

Na Zahradech svou aktivitu a autoritu prosazovala

poslankyně Kotačková L. Fungovalo to tak, že vedení obce připravilo stavbu po technické stránce včetně stavebního povolení a jednotliví poslanci se starali o provedení dostupných prací a úpravy svépomocí. Organizační polštář měli připravený v tom, že občané jednotlivých ulic měli o dílo zájem, sloužilo k jejich životu. Na Zahradech o aktivitě a obětavosti paní Kotačkové L. je třeba říci, že nám usnadňovalo práci, jak tyto věci organizovala. Velká pomoc. Tu samou práci vykonával V. Kaňa na Lánové společně M. Žajdlíkem. Nebylo by spravedlivé nezmínit se o dlouholetém poslanci O. Frantovi.

Budování kanalizace není lehká práce.

Má svá pravidla i záludnosti. Musí se dodržovat bezpečnost práce, potrubí musí být položeno precizně, musí se dodržovat plány, o náročnosti práce nemluvě. O. Franta co by bagrista toto všechno uměl. Ty nejtěžší úseky bagroval právě on. Většinou po pracovní době nebo v sobotu. K nezaplacení bylo i to, že povolení k mimopracovní činnosti si sám vyřídil u svého podniku, a to i pro posádku, která s ním jezdila.

Část zeminy se musela odvážet. Obrovská výhoda byla v tom, že na čem jsme se dohodli, to platilo. Proto tyto akce

byly velmi rychle hotové a převzaté JMVAK do své správy. Na projektech se podílela i naše rodačka Dana Křapová / Těthalová, č. 312/ se svým tehdejším mužem. Tehdy jsme si užili bláta až nad hlavu. Ale na to se brzy zapomnělo, hlavně že kanalizace fungovala.

To všechno se provádělo v součinnosti tehdejších poslanců a harmonogramy kontrolovalo plenární zasedání. Práce poslanců se přenášela do činnosti komisí. Komise výstavby prováděla místní šetření, řešila sousedské spory, podílela se na vydání správních rozhodnutí, která musela mít právní náležitosti. Tuto činnost dále prováděly i jiné komise jako KOVP, soc. zdravotní, finanční, ale i školská a kulturní. Trošičku jsem odbočil, ale to všechno byly věci, které se týkaly našeho života a normálního pulzování obce, které bylo každodenním životem. Mimo toto se plánovalo, co bude dál, čemu dáme přednost. Drtivě v obci převládaly názory pro stavbu veřejného vodovodu.

Šli jsme krok za krokem od studií až po zařazení jako investice do volebního programu, zajištění finančních prostředků a získání stavebního povolení a realizaci stavby. Nebudu dále rozepisovat. Když člověk má cíl a je přesvědčen o jeho správnosti, má za sebou podporu kolektivu obětavých lidí a podporu občanů, jde všechno.

Toto všechno jsme měli, na nás zbývalo najít cesty a mnohdy i taktiku, jak na to jít. A tam byly mnohé záležitosti i překážky. Rozhodovala vůle a vytrvalost, umění jednat s lidmi, nenechat se odradit drobnými neúspěchy. A my jsme našli zase lidi, kteří pomáhali nám a provedli neskutečnou práci velkého významu.

Založili jsme drobné provozovny pod MNV, získali „kopátka fungl nové“, koupili auto. První řidič na kopátku /OSTROWEK/ byl A. Vybíral. Tonda byl špičkový bagrista, jenže byl ochoten vypomocet po pracovní době a to bylo málo. Přišel V. Denner, který se přiznal a měl ten dar, ochotu a umění, že naplnil naše očekávání. Vykonal velký kus práce.

V té době se podílel prakticky na všem, co se v obci dělo. Získali jsme finanční prostředky, obrovská pomoc družstva /tehdy již v Kunovicích/, to byla devize začátku stavby veřejného vodovodu.

Ted' Vám sdělím par kuriozit z průběhu stavby, která

začínala na Novém Dvoře, mezi Hlukem a Kunovicemi. Tam vede řád na Uherský Brod, kde jsme se napojili. První byl protlak asi 25m pr. 80cm, na který mělo být vydáno stavební povolení k překopu vozovky. Zastavit provoz a uvést do původního stavu. Prokopání silnice představovalo obrovský problém.

V O. N. Vsi žil člověk, jmenoval se Pijáček J. Tvrdil nám, že protlak provede sám, nikoho nepotřebuje, akorát pomoci s přípravnými pracemi. Když mně popsal postup, nemohl jsem mluvit. Po čase jsem souhlasil a on to dokázal, jak slíbil. Když jsme kopali vodojemy, znovu s O. Frantou, narazili jsme na takovou skálu tvrdého, obrovského kamene, že jsme to chtěli zabalit.

Olin to dokázal. Porval tam spoustu ocelových lan, ale jámu na dva 250m3 vodojemy vykopal. Na druhý den přišli chlapi, kteří tam pracovali, pro mě, ať se tam jdu podívat. V jámě bylo přes metr vody čisté jak křišťál. Panely na vodovod jsme museli sami vyrobit. Nebylo firmy, která by je vyrobila a dodala, jak jsme potřebovali. Umožnili nám to v panelárně ve Bzenci. Každý den jsme tam vozili dělníky, kteří je tam vyrobili, a mohli jsme je podle stanoveného harmonogramu postavit.

Bohužel technologie, kterou jsme použili při jejich izolaci, nebyla dobrá a i po opravách měla větší propustnost, než povolovala norma. Situaci zachránil J. Vojtek. V té době pracoval na stavbách různých sil a nádrží a znal technologii a metodu, jak se to dá opravit. Byl to materiál na bázi sušeného mléka, hygienicky nezávadný a nanášel se jak potěr. Dokázal to sám, co bylo uvnitř se nedá popsat. Z našich dělníků mu nikdo nebyl schopen pomoci. Zkoušky dopadly skvěle. Zvláštní poděkování patří všem, kteří na vodovodu pracovali. Rodinní příslušníci mohou být na ně hrdí.

Franta Křivák, Ant. Ratajský, Pijáček Antonín, J. Bezděk, A. Franta, Stanislav Vlk, Ant. Bachan, Malůš F., F. Kaňa, Janek Dřínka, to byla sestava, která prošla celou stavbou od Nového Dvora až po vodojem v Dalekých.

Mezi touto stavbou jsme stihli pro OM v Uherském Hradišti s naší stavební skupinou postavit obvodové zdi památníku Velké Moravy v Derfly. Jsou zachovány dodnes. I tam je stopa našich lidí ze Lhoty, to málo kdo ví.

Vozili jsme je tak každé ráno autem a materiál zajišťovala naše provozovna V. Dennerem. Použitý kámen byl sesbírán v okolí památníku, aby byl autentický s dobou, kdy vznikal.

Nejen stavbami byl život v obci. Byly tady kulturní akce, zvláště když se opravil sál, a to od plesů až po různé zábavy, které organizovaly složky NF. Vystupovali zde špičkoví umělci a organizátoři jim připravili výborné podmínky.

Dovolil jsem si do těchto vzpomínek dát foto chlapců – odvedenců. Jednu z posledních fotografií, kdy mladí muži rukovali na vojnu a vraceli se jako chlapi. Gardový kočí A. Šuránek nemohl u žádného odvodu chybět. Zatím stačí těchto vzpomínek, další budou snad v dalším čísle našeho Zpravodaje.

Pavel Skopal

V letošním roce se Sraz Lhot a Lehot, který se měl konat v Mnichové Lehotě u Trenčína, ze známých „koronavirových“ důvodů neuskuteční. Tady je vzpomínka muzikanta Antonína Bartoše na sraz před 33 lety. Je to kapitola z knížky Když Lhota žila dechovkou. Kniha by měla vyjít na podzim letošního roku.

..... SRAZ LHOT 1987 - LHOTA U MĚLNÍKA

Rozmarýnka se taky několikrát zúčastnila setkání Lhot, které se v roce 1987 konalo ve Lhotě u Mělníka. Na toto setkání si pamatuji velice dobře, poněvadž jsme se tam spřátelili s velice dobrou hudbou Přívorankou. Naše přátelství přetrvalo mnoho let.

Jak toto přátelství vzniklo? Marie Šálková, která každoročně organizovala účast Ostrožské Lhoty na setkání Lhot, nás požádala, jestli by s nimi mohla jet Rozmarýnka na setkání do Lhoty u Mělníka. My jsme na tento termín neměli domluvenou žádnou akci, tak jsme se rozhodli, že na toto setkání pojedeme. Když jsme tam přijeli, tak jsme se ubytovali a už odpoledne jsme se zúčastnili soutěže ve zpěvu. Asi sedm členů Rozmarýnky utvořilo mužský pěvecký sbor a přihlásili jsme se do soutěže, ve které jsme zvítězili.

Pamatuji si, že jsme zpívali písničku Morava, krásná zem. Od čtyř odpoledne jsme již měli koncertovat společně s hudbou Přívorankou. Název hudby nám nic neříkal, zkrátka jsme ji neznali ani jsme o ní nikdy neslyšeli. Oblekli jsme se do našich krásných stejnokrojů a pořadatelé nás odvedli na místo, kde jsme měli hrát. Bylo to velké travnaté prostranství, kde byl taky parket na tančení. Před parketem bylo podium vytvořené ze dvou traktorových vleček, na kterých už seděla a hrála

Přívoranka. Když jsme je chvíli poslouchali, tak jsme hned poznali, že je to velice kvalitní muzika. My jsme měli přichystané židle vedle tohoto improvizovaného pódia, což mě velice naštvalo a řekl jsem našemu kapelníkovi, že tam nemůžeme hrát, že bychom tam vypadali jako chudí příbuzní. Řekl jsem mu, že jdu za tou Přívorankou a nějak se s nimi domluvim. Tak jsem šel za nimi na pódium a zeptal jsem se, kdo že je kapelník. Řekl jsem mu, že se nám nelíbí, jak nás pořadatelé umístili, a že bychom se s nimi chtěli domluvit, jestli bychom se při hraní mohli na pódiu střídat. On to pochopil, a tak jsem domluvil, že se budeme po hodině střídat a že můžeme používat i jejich aparaturu a mikrofony.

Když jsme odehráli první skladby, tak jsme viděli, že jsme se jim svojí temperamentní hrou i zpěvem zalíbili a hned za námi na pódium přišli a vyptávali se nás, odkud jsme. Taky nám řekli, že se jim naše hra i zpěvy velice líbí. My jsme jim zase pochválili jejich muziku a zpěvy, a tak jsme si padli hned při prvním setkání do oka a čím víc jsme se poznávali, tím více v nás narůstalo přání pozvat je k nám. To se uskutečnilo, oni pak zase pozvali nás k nim. Tak vzniklo dlouholeté přátelství. Pořadatelům ve Lhotě u Mělníka i jiným účastníkům jsme se taky líbili, získali jsme první cenu ve zpěvu, a tak jsme spokojeně odjeli domů.

Antonín Bartoš

Lhotská kapela Rozmarýnka společně s Přívorankou na Srazu Lhot v roce 1987. Foto: archiv Antonína Bartoše.

První svaté přijímání

Třetí červnovou neděli prožilo pět třetáku z naší farnosti velkou slavností. V doprovodu svých rodičů, babiček, dědečku, kmotrů a dalších příbuzných přistoupili k prvnímu svatému přijímání. Snad ani deštivé a sychravé počasí jim nezkazilo sváteční náladu.

Od pololetí byla v kostele nástěnka, na které měl každý loďku se sítí na lovení ryb a na plachtě svoji fotku. Loďka znázorňuje církev a do sítě postupně lovili rybky za účast na mši svaté. V neděli symbolicky vypluli na dobrodružnou plavbu s Ježíšem.

Nezbývá než jim přát, aby Láska, která se v jejich srdcích rozhořela, neuhasínala, ale sílila. Jejich plavba ať je klidná, bez bouří, útesů, mělčin a tichý vánek Ducha svatého ji žene v klidu dál. Nám ostatním ať se daří být jim příkladem, oporou a společníky v plavbě.

Alena Skřenková

Pět třetáků z naší farnosti přistoupilo k prvnímu svatému přijímání: Martin Píštěk, Vojta Budař, Taťána Tuháčková, Karolína Štěrbová a David Páč. Foto: Štěpán Mitáček.

Kaple na Antonínku má novou strážkyni.

Dojíždí ze Stříbrnic

Kaple na Svatém Antonínku je přístupná celoročně. Počátek tohoto krásného díla sahá až do roku 1943. Ze začátku nebyla kaple otevřena 365 dnů v roce, nebyla striktní otevírací doba. Službu zastávalo mnohem méně strážců než dnes a někdy ani nebylo s kým se vystřídat. Dnes tuto pomoc vykonávají muži z Blatnice pod Svatým Antonínkem a z Ostrožské Lhoty.

Od února 2019 vás také každou druhou středu v kapli vítá usměvavá paní. Pro mnohé, kteří jsou zvyklí na sestavu chlapců, je to překvapení. Další údiv může nastat, když zjistíte, že není z Blatnice ani ze Lhoty. Některým možná vrtá hlavou, co ji na Antonínek přivádí. Kvůli její skromnosti s povídáním váhala, ale nakonec souhlasila. Jmenuje se Vladimíra Vorlíčková a je nejvzdálenějším strážcem Antonínka.

„Jsem čerstvá důchodkyně a s manželem bydlíme ve Stříbrnicích,“ představuje sebe a dále také svoji rodinu. „Máme tři dospělé děti a tři vnoučata. Všichni bydlí daleko od nás. Cesta na Antoníček a zpět je necelých 60 km. Kilometry se nemění, ale doba jízdy většinou ano. Když jsou silnice dobře sjízdné, tak jedna cesta trvá asi třicet minut. Když ovšem chytну dopravní špičku, a že se mi to daří docela často, tak cesta zabere klidně i hodinu. Někdy jedu raději na Ostroh, abych se vyhnula zácpě v Kunovicích,“ povídá Vladimíra Vorlíčková, která má podporu také u svého manžela. „Je rád, že dělám dobrou službu pro Pána Boha. Když mu na celý den navařím, tak je spokojený,“ říká

s úsměvem.

Vladimíra Vorlíčková je také aktivní ve stříbrnické farnosti. Uklízí a zdobí kostel, organizuje tříkrálovou sbírku a mána starost „klepáčování“ na Velký pátek a na Bílou sobotu ve farnosti. Ještě zpívá ve farním sboru. S manželem obhospodařují kus pole a lesa, chovají slepice, králíky, kuřata, kozy, včely. Má toho dost, sama říká, že tolik jako většina lidí.

Nechtěla by raději po těch všech pracovních aktivitách odpočívat? „Já si právě na Antonínek přicházím odpočinout. Mohu být sama se sebou, modlit se, číst si.

Doma by mne od toho pořád něco rozptylovalo. Tady si odpočinu od běžných starostí a práce, načerpám duchovní sílu a ještě to přinese užitek druhým. Co víc si přát?! A taky jsem tu kvůli splacení dluhu,“ povídá trošku tajemně. Jako správce si na Antonínku moc nevydělá. Práce strážce se totiž platí „vatikánskou měnou“ – „Pán Bůh zaplat“...

O svém „dluhu“ se Vladimíra Vorlíčková nakonec rozpovídala. „Nejedná se o finanční dluh, ale spíš morální a těch je víc. Kolem roku 1900 byl do farnosti Buchlovice (kam Stříbrnice spadaly) z Valašska přeložený mladý a velmi schopný kaplan pater Martin Bogar, rodák z Blatnice pod Svatým Antonínkem. U nás vyučoval náboženství, ale hlavně dopomohl našim předkům k vybudování kostela a fary v neobyčejně krátké době. Byl hnacím motorem všech příprav a samotné stavby. Kostel svatého Prokopa se stavěl v letech 1906–1908. Při budování potřeboval k sobě schopného pomocníka, který by vedl účetnictví a tak. Na

pomoc si zavolal mladého muže ze svého bývalého působiště. Z Hutiska pod Soláněm povolal Josefa Chrbjátu, mého dědečka z matčiny strany. Byl zkrátka taková jeho pravá ruka. Práce tu měl plno, a nakonec na Slovácku zapustil kořeny. S babičkou vychovali deset dětí. Takže díky pateru Bogarovi jsem zde i já," vypráví Vladimíra příběh, který by si rozhodně zasloužil románovou podobu.

Pater Bogar je s rodinou Vladimíry Vorlíčkové úzce spjatý. Po stavbě kostela a fary se ze Stříbrnic stala samostatná farnost, byl to on, kdo tam byl prvním farářem. A nejen farářem, jak dál vypráví Vladimíra.

„Od hraběnky Berchtoldové z Buchlovic vymohl stříbrnickou hospodu a v letech 1909–1911 ji přestavěl na ovocnářsko-mlékárenské družstvo. Do tohoto budování se dědeček už moc nezapojoval. Moc tomu nevěřil. Byla zde výroba tvarůžků, sušárna ovoce, palírna, záložna. Byl to skvělý plán a hospodářská pomoc pro celou dědinu. Hospodyně si zde mohly prodat mléko, ovoce a další produkty. Pro některé to byla i stálá

pracovní příležitost," uvedla Vladimíra a pokračovala.

„Pater Bogar byl skutečně podnikavý muž. Stříbrnice měly svoji farnost. Lidi nemuseli chodit pěšky daleko do kostel a pohřbívat své nebožtíky až v Buchlovicích. Tehdy nebyly cesty jako dnes. Vozy se zabořily v bahně, cestování nebylo jednoduché," připomíná strážkyně Svatého Antonínka.

Ze začátku družstvo, které založil pater Bogar, dobře prosperovalo. Skladovací prostory nestačily. Jenže lidé začali být nepoctiví.

„Ženské šidily mléko tím, že doma posbíraly smetanu, chlapi zase furt chodili měřat kořalku, až ju proměřili' a družstvo zkrachovalo. Družstvu ručili místní sedláci svým majetkem. Ti se bouřili, a tak vzal na sebe veškerý vzniklý dluh pater Bogar," prozradila Vladimíra Vorlíčková.

Poté pater Bogar z farnosti odešel. V obci se traduje, že se nechal najmout na námořní loď jako lodní kaplan. Pravděpodobně plul mezi Evropou a Amerikou. Vydělával peníze a snažil se zaplatit dluh. To se mu nakonec podařilo.

„Do Stříbrnic jen přišla informace, že jsou všechny dluhy smazány. Do farnosti už pak nejezdil. Určitě to bylo pro něj těžké, musel zažít velké zklamání. A to měl prý v plánu na stříbrnických pasekách postavit sanatorium.“

Vladimíra Vorlíčková pátera Bogára osobně neznala. Zemřel v roce 1958 a je pohřbený na blatnickém hřbitově. S

Strážci kaple Svatého Antonína: Přední řada zleva: Josef Spáčil - Blatnice, Miroslav Bachan - Blatnice, Antonín Lopata - Lhota a Jan Říha - Blatnice.

Zadní řada zleva: Vladimír Křivánek- Lhota, Josef Polehňa - Lhota, Antonín Kuřina - Blatnice, Ladislav Bachan - Blatnice, Antonín Lopata - Lhota, František Polehňa - Lhota, Antonín Ratajský - Lhota, Josef Chabiča - Blatnice.

Foto: Archiv AS.

kostelem, jeho nesmrtelným dílem, se ale setkává stále.

Vděčím mu za to, že přivedl mého dědečka do těchto končin. A je tu ještě jedno malé pojítko. Představte si, že budova zkrachovalého družstva je můj rodný dům. V roce 1918 přišel do dražby a za osm tisíc zlatých ho koupil můj dědeček z otcovy strany, který se z 1. světové války vrátil jako invalida. Budovu přestavěl na hospodu, z části byly obytné místnosti, ve dvoře bylo hospodářství. Později byla v kuchyni i kancelář starosty, kterého dělal třináct let. Dlouhých dvacet let děda splácel dluh, až se konečně v roce 1938 dočkal a věděl, že je ve svém.“

Jenže dějiny točily kormidlem, které nebylo příliš nakloněno soukromému hospodářství. Komunisté brali všechno.

„Po roce 1948 mu všechno znárodnili. Díky Pánu Bohu, že nechala

Vladimíra Vorlíčková dojíždí na Antoníček ze Stříbrnic. Foto: 2x std

„Přítomnost na Antonínku, to je moje radost a štěstí. Cítím se tu jako v nebi. Celý den mohu prožít v Boží blízkosti.“

Jednota Uherský Ostroh mého otce pracovat dál v hospodě. Mohli jsme zde zůstat bydlet jako nájemníci za 118 Kčs za měsíc. Až po dědově smrti jsme se odstěhovali na své. Už je ten můj dluh pochopitelnější? Pokládá Vladimíra řečnickou otázku a pokračuje: „Splácím“ to tu za celou naši rodinu i dědinu. Proto jsem se rozhodla vykonávat službu strážce na Svatém Antonínku,“ prozrazuje a popisuje svoje pocity ve službě:

„Přítomnost na Antonínku, to je moje radost a štěstí. Cítím se tu jako v nebi. Celý den mohu prožít v Boží blízkosti. Moji námahu mi svatý Antonín stonásobně vrací.“

Na závěr přidává Vladimíra

Vorlíčková jedno přání. Těch osobních má hodně, proto přidává jedno antonínkovské: „Přála bych si, aby lidé v hojném počtu přicházeli do kaple, poklekli k modlitbě. Často se stává, že je kopec plný lidí, ale do kaple se nemrknou. Příchozí lidé - to je taková jedna velká odměna za naši službu.“ Pro případné zájemce o službu strážce kaple ještě dodává: „Seberte odvalu jako já. Není se čeho bát, smysluplně využijte svůj volný čas. Každý z nás najde ten svůj ‚dluh‘, který je dobré Bohu vyrovnat.“

Alka Skřenková, Stanislav Dufka.

Od února 2019 vás také každou druhou středu v kapli vítá usměvavá paní. Jmenuje Vladimíra Vorlíčková.

P. Martin Bogar *5. 9. 1877 †24. 11. 1958

Narodil se v Blatnici pod Svatým Antonínkem jako poslední z pěti dětí. Kněžské svěcení přijal v roce 1900. Jako kaplan působil v Rožnově, Buchlovicích, Hutisku a Dolní Bečvě. V roce 1907 se opět vrací do Buchlovic jako kaplan, aby se postaral o stavbu kostela, fary, zřízení duchovní správy ve Stříbrnicích a nastoupil zde jako první farář. Po těžké nemoci vstoupil v roce 1915 do trvalé kněžské výslužby. V září 1920 odjel do USA. Působil zde v duchovní správě ve vesnici Prague v americkém státě Nebraska. Zřídil jedenáctiletou farní katolickou školu pro české krajany a několik let byl jejím rektorem. Byl duchovním správcem ve městech CedarHills (Utah) a Touhy (Nebraska). V Americe podstoupil 4 těžké operace, díky kterým se mu zlepšilo zdraví. V roce 1929 se vrátil do duchovní správy v olomoucké arcidiecézi. Krátce působil ve Velké nad Veličkou, v Nové Lhotě a v Rymicích. V letech 1931–1943 byl farářem v Hroznové Lhotě. Chvilí vypomáhal v rodné farnosti. Podařilo se dohledat, že v letech 1946–1950 byl spirituálem kláštera Kongregace sester Neposkvrněného Početí Panny Marie na Šířavě. Poslední léta svého života dožil v Moravci u řeholních sester, které se o něho staraly. Pohřben je v Blatnici.

Jistě je dobré zmínit jednu zajímavost. Starší bratr P. Bogara byl také knězem a jeho životní cesty byly také dosti zajímavé.

Tradice strážců kaple sv. Antonína sahá až do 40. let minulého století. Součet za celou dobu trvání, který se zpětně podařil sestavit:

Blatnice pod Sv. Antonínkem	19
Ostrožská Lhota	13
Ostrožská Nová Ves	1
Stříbrnice	1

Kaple je otevřena každý den

Zimní čas
11.00 - 15.00

Letní čas
10.00 - 17.00

Tak už jsem knězem

Milí čtenáři obecního zpravodaje, když jsem byl osloven, abych napsal pár řádek do zpravodaje, byl jsem rozpačitý, co vám mám napsat, ale najednou se vynořilo tolik myšlenek, že je těžké vybrat ty důležitější.

Když jsem vstupoval do semináře, byla spousta lidí, kteří nevěřili, že já bych se mohl stát knězem, vždyť

takový člověk (muzikant, tanečník, hasič, ...) nemůže být knězem. Inu člověk mění a Pán Bůh mění a v sobotu 27. června 2020 mě otec arcibiskup Jan Graubner vysvětil na kněze. Při této důležité události mého života bylo hodně lidí ze Lhoty přítomno, za což jim velmi děkuji.

Vím, že má kněžská služba nebude vždycky jednoduchá, a

proto je důležité vědět, že jsou lidé, o které se mohu opřít, kteří za mnou stojí. Takové lidi mám u nás ve Lhotě a jsem za každého jednoho nesmírně rád. Také děkuji všem, kdo mě ve studiu podporovali a věřili mi. Díky patří také všem, kteří se jakkoliv zapojili do příprav primiční mše, která se konala 6. července na Svatém Antonínku.

Někdo mi řekl: „Tak už jsi dosáhl kněžství, tak máš hotovo.“ Je to velký omyl. Kněžství není cíl. Přirovnal bych to ke sportovci, který se snaží dostat na olympiádu. Musí hodně obětovat, hodně dřít, trénovat a vyhrávat dílčí kvalifikační závody, aby mohl stanout na startovní čáře na olympiádě. Myslíte, že když se dostal na olympiádu a stojí na startovní čáře, tak dosáhl svého cíle? Svým způsobem ano, je na olympiádě, ale ten hlavní závod ho teprve čeká. Tak i já jsem na startovní čáře svého kněžství a ten hlavní „závod“ mě teprve čeká. Díky vám všem, kteří jste mě podporovali, kteří mě podporujete. Budu se těšit na setkání v cíli.

Čerstvý kněz Vojtěch Radoch s rodiči. Stanislavem a Vladimírou. Foto: std.

Vojtěch Radoch

První motorkářská pouť na Antonínku proběhla za účasti Lhoťanů

povídal jeho otec Miroslav Dominik. A jestli se o syna, čerstvého motorkáře, bojí? „Bojím, ale co mám dělat?“

Sám Václav Dominik zářil na kopci spokojeností. „Motorka byla můj sen, ale na vyjížděku s ostatními nejedu. Jedeme se sestrou k rodině do Velké nad Veličkou,“ prozradil lhotský motorkář.

Ještě dodejme, že motorkám žehnal františkánský kněz P. Felix. Součástí první Motorkářské pouti na Antonínku byla i sbírka na jednoho kamaráda – motorkáře, který po nehodě ochrnl. Na Antonínku se vybralo něco přes 16 tisíc korun.

Václav Dominik se svou sestrou Barborou a Hondou CB 500.

Foto: std.

Poslední červnovou sobotu byl svatý Antonínek vyhrazen motorkám. Na vůbec první Motorkářskou pouť se sjelo odhadem kolem tří stovek jednostopých strojů.

Z naší Lhoty jsme zaregistrovali tři účastníky. Na Antonínek dorazil Josef Malůš, Stanislav Kuřina s veteránem Jawa Robot z roku 1938 a Václav Dominik, který si teprve týden před srazem „udělal“ na mašinu řidičák.

„Má Hondu CB 500. Výkon stroje je do 35 kilowat, to je omezení pro řidiče do 21 let. Podle zákonů nesmí mít silnější motorku. Ve čtvrtek si ji koupil v Břeclavi, v pátek byl pro značky a dneska je na žehnání,“

std

Válečná léta na Antonínku.

Nejkrušnější byl duben 1945, kdy krajem procházela fronta

Před pár týdny jsme si připomínali 75. výročí ukončení 2. světové války. Víte, že nad Lhotou máme memento, které nám tuto skutečnost připomíná? Je jím kříž, který najdeme v lesíku pod kaplí poblíž vysílače. Původně stál kříž v blízkosti kaple. V

roce 1936 jet tam nechala postavit nejmenovaná rodina z Blatnice.

Dalo by se říct, že válečná léta byla na Antonínku duchovně velmi plodná. Ztemnělá kaple, která byla po většinu roku zavřená, se otevřela pro lidi z okolí i z dálky.

Dát poutnímu místu život se začalo dařit díky P. Šuránkovi a řadě dalších spolupracovníků. Živo zde bylo nejen o nedělích, ale i ve všední dny. Během těch válečných let bylo pár situací, ze kterých „poustevníkům“ v kapli ztuhl úsměv v tváři, ale nejkrušnější chvíle

přišli v dubnu 1945, kdy krajem procházela fronta. (...)

Dalo by se dlouze listovat a pročitat se autentickými zápisky P. Šuránka o konci 2. světové války v našem kraji. Dnes je však na řadě objasnit „záhadukříže“. Během nedělní mše svaté 15. 4. 1945 začaly na kopec dopadat první rány z nedalekého Radošova. Kapli pak opustil i P. Šuránek a následujících pár dnů se nevědělo, jaký osud ji potkal. Škody byly velké. Rozbita střecha, věž, dveře, okna. Nápor ran neustálo ani několik stromů a kříž poblíž kaple, prostor kolem kaple byl „proděravěn“ od dopadlých střel. V Blatnici byl poničen i farní kostel, fara i řada domů.

Zničený kříž byl později přenesen na lhotský katastr a je zde doposud. Určitě nebyl zrestaurovaný, jen se trochu polepil, jak nejlíp to šlo. Pohled Krista na kříži směřuje na Ostrožskou Lhotu a širý kraj z druhé strany kopce. Dle slov pamětníků tím chtěl P. Šuránek vyjádřit memento pro budoucí dny a generace. Poškozený kříž měl připomínat skutečnost, jakého válečného ničení byla nejen Ostrožská Lhota ušetřena v posledních dnech války. V blatnické farní

kronice lze vyčíst, že zde byly následky skutečně daleko větší. Celkem bylo zasaženo 136 budov. Některé byly rozbořeny úplně, jiné utrpěly menší škody. Dva muži přišli o život. Smutné je, že zkáza přišla od rumunských vojáků, tedy osvoboditelů.

Náprava škod na sebe nenechala dlouho čekat. „Věřící viděli spoušť. Nyní je důvod spoušť odstranit – do týdne aby byly nejdůležitější opravy vykonány. S pomocí Boží a dobrých lidí! Odpoledne po požehnání se přišel přihlásit tesařský mistr p. František Bartoš z Ostrožské Lhoty, že zdarma zhotoví dřevařské práce,“ poznamenal 29. 4. P. Šuránek. Na druhý den se začalo s pracemi pod vedením políra Jana Durny ze Lhoty.

Až příště půjdeme na Antonínku, zastavme se u kříže. Vzpomeňme na naše předky, kteří válku prožili. Na všechny, kteří kvůli svobodě položili život. Budme vděční, že nás podobné hrůzy nepotkaly.

Alka Skřenková

Zničený kříž v dubnu 1945.

*Zničený kříž byl později přenesen na lhotský katastr a je zde doposud. Nebyl zrestaurovaný, jen se trochu polepil.
Foto: 2x archiv AS.*

Když Lhota žila dechovkou. To je pracovní název knihy, kterou sepsal Antonín Bartoš. V knize mimo jiné popisuje svůj život s muzikou a také příběhy kapely Františka Kauce a později Rozmarýnky. Kniha také mapuje všechny lhotské muziky od roku 1850.

Antonín Bartoš: Muzika je půlka mého života

Sedmnáct let hrával v dechové hudbě legendárního Františka Kauce, po sloučení „Kaucové a Žajdlíkové kapely“ pokračoval v Rozmarýnce. Antonín Bartoš patřil se svou křídlovkou neodmyslitelně k oběma vyhlášeným dechovkám. Hudbu miluje, provázela jej a pořád provází jeho životem. Byl to on, kdo před třemi lety zorganizoval oslavu 40. výročí od vzniku Rozmarýnky. Považte, ještě v letošním roce, ve svých 76 letech se naučil hrát na heligonku. Tři roky má sepsaný rukopis o svých zážitcích z obou kapel. Zdá se, že jeho snaha míří do finále. Na podzim by mohla vyjít kniha, kterou o kapelách v naší Lhotě sepsal. Při jednom sezení nad knížkou vznikl také tento rozhovor.

Muzikant a zpěvák Antonín Bartoš se ještě ve svých 76 letech naučil hrát na heligonku.

Proč jste napsal knihu o lhotských dechovkách?

Muzikou jsem žil od čtrnácti roků, jak se zpěvem, tak i s hraním. Myšlenka napsat knihu mě napadla, když ve Lhotě dechovka skončila. To, co všechno jsme s muzikou zažili, si pořád dobře pamatuji. Zdálo se mi to jako obrovská škoda, že by všechny ty příběhy zapadly. Lidi, kteří si některé akce pamatují, jsou prakticky už jenom dva. Já a Laďa Zelený.

Chtěl jste, aby si mladí lidi přečetli, jaké to tehdy ve Lhotě bylo...

Chtěl jsem, aby si to mohli přečíst i potomci lhotských muzikantů. Aby si mohli přečíst, jak to tady vypadalo, když Lhota žila dechovkou. Aby se na to nezapomnělo.

Jak moc bylo pro vás složité sepsat vzpomínky? Psal jste je ručně?

Ano, psal jsem je ručně. Do sešitu jsem to sepsal zhruba za jeden rok. Psal jsem, jak byl čas, většinou po večerech. Dodával mně chuti a trochu mě taky instruoval Radek Bartoníček. Na všech posledních akcích, na kterých jsme hráli, tak fotil, nahrával, vyptával se, jak to tehdy vypadalo. On mně tak nějak naznačil, že by z toho vyprávění mohla být celá knížka. Tak jsem se rozhodl, že to napíšu.

Máte ze všech akcí spoustu fotek. Ty vám asi hodně pomáhaly při vzpomínání. Je to tak?

Samozřejmě. Mám fotky téměř ze všech akcí.

Hrával jsem taky fotbal, byl jsem muzikantem, hrával jsem divadlo, měli jsme partu kluků, kteří jsme rádi zpívali. Byli tam třeba Vašek Turčín, Jožka Machala, Jenda Hyrák, Josef Bartoš – bratranec a další. Všude, kde jsme byli, tak nás obyčejně někdo fotil a já jsem si tu fotku většinou sehnal. Mám rád od všeho nějaké dokumenty. Mám obrovské množství fotek z celého mého života. Jak ze soukromého, tak z muzikantského.

Kdy jste vůbec začal hrát? Kdo vás přivedl k hudbě?

K muzice mě přivedl kapelník Kauc s mým bratrem. Pamatuji si to přesně. Stalo se to tak, že jsem stál před barákem, tehdy už jsem vyšel ze školy, brácha přijel na motorce i s kapelníkem Kaucem. Přivezli mně křídlovku a Školu hry na křídlovku. Kauc se mě zeptal, jestli umím zpívat a řekl: „Tady máš křídlovku, tady máš učebnici, najdi si ještě nějakého

kamaráda a já vás budu učit hrát.“

Na křídlovku vás to bavilo od samého začátku?

Ano, je to sólový nástroj, jde na něj zahrát všechno.

Dá se říct, že jste měl už od mládí talent na hudbu?

Hlavně na zpívání, od mládí jsme zpívali. Chodilo se po fašanku, „po šlaháčce“, na Vánoce. Chodila vždycky stejná parta kluků. Tehdy jsme prostě zpívali při každé příležitosti.

V knize popisujete spoustu zážitků. Jaký z nich byl během vašeho muzikantského života pro vás ten největší?

Nejsilněji zážitek nebyl jeden, bylo jich víc. Hrávali jsme na velkých akcích a lidem se to moc líbilo. To byly nejsilnější zážitky – byli jsme populární. Hráli jsme třeba v Praze v Lidovém domě, na výstavě Země živitelka v Českých Budějovicích nebo na výstavě v Přerově. Třeba ve Chvalčově u Hostýnka, tam nás měli za své. Oni nás tak obdivovali, že si vyžádali, aby na ples přijely i naše manželky.

Byly to vrcholy vaší muzikantské kariéry?

Byly to jedny z vrcholů jak „Kaucové dechovky“, tak potom Rozmarýnky. Třeba ve Chvalčově byl začátek plesu asi takový: velká hala, pod pódiem řada stolů, na kterých

bylo připraveno víno, zákusky, koláčky, prostě jako na svatbě. Tam si museli sednout naše manželky. Vrcholy byly také koncertování v lázních. My jsme dokázali v Luhačovicích nebo Trenčianských Teplicích dokázali vytvořit mezi diváky skvělou atmosféru. Hráli jsme totiž to, co oni chtěli.

Cítíte jste, že je s vámi publikum na jedné vlně? Odrazilo se to ve vašem výkonu?

Samozřejmě – dá se říct, že muzikanta to strašně podpoří. To ti dodá energii a když vidíš, že lidi z toho mají radost a tou hudbou doslova žijí, tak ten výkon, a hlavně chuť do práce a do hry je obrovská.

Jak moc bylo náročné se na takové akce připravovat? Hrávali jste každý víkend?

Když vezmu svatby a pohřby, tak bych řekl, že jsme hráli skoro každý víkend. K tomu byla jednou týdně zkoušky. Ty musely být hlavně kvůli koncertním skladbám. Třeba v lázních nebo i na festivalu ve Strážnici jsme hrávali koncertní skladby – také proto se třeba František Kauc do Strážnice dostal jako hlavní hudba. Přitom domácí Strážničané měli svoji kvalitní dechovku, ale hlavní hudbou jsme byli vždycky my. Každý muzikant tomu musel obětovat spoustu svého času.

Byl tomu úměrný třeba finanční výsledek? Byli v kapele i muzikanti, kteří hráli pro peníze?

Byli, byli, ale ve finále se to pro peníze nedalo dělat. My jsme hráli „za pakatel“. Když jsme hráli někde dál, tak se obvykle odjíždělo už v sobotu kolem třetí odpoledne a vraceli jsme se až v neděli ráno. Peníze to nikdy nenahradily. Nám to nahrazoval obdiv diváků.

Zažil jste vlastně všechny legendy lhotské dechovky. Který muzikant byl podle vás za tu vaši dlouhou kariéru nejlepší?

Po muzikantské stránce to byl určitě František Kauc. Uměl všechno a věnoval muzice celý život. Znal obrovské množství písniček. Nacvičoval hody s právem, učil mladé muzikanty, hrál v kostele. Každý den bylo u něho doma pět, šest lidí, které učil hrát a zpívat. Obdoba před ním byl František Vaněk, ale toho jsem příliš neznal.

Byl pro vás Kauc i hudební vzor? Obdivoval jste ho?

Dá se říct, že ano. Pro Františka Kauce byla na prvním místě muzika, potom dlouho nic, pak byl vinohrad a potom teprve všechno ostatní. Obdivoval jsem ho hlavně v tom, že všechno zajišťoval sám, učil denně lidi, u nich doma pořád někdo byl. Na rozdíl ode mě, ho ale vůbec nezajímalo sport. Já jsem hrával za Lhotu fotbal, právě křídlo.

Co se vám z fotbalu nejvíc vybavuje?

Měli jsme dobré žákovské mužstvo. Já, Josef Vojtek, Staňa Křivák, Staňa Dufka. Hrál jsem i za dorost, ale těsně před vojnu jsem si zranil při výskoku koleno. Můj brácha byl vynikající fotbalista, učil se v Brně, a dokonce chodil na tréninky se Zbrojovkou Brno. Fotbal a sport sleduji pravidelně i dnes. Ve fotbale mám rád technické mančafty, nejsem vyhraněný fanoušek jednoho týmu.

Nedávno jsem vám volal a zrovna jste byl na rybách. Je to váš další koníček?

Když je čas, tak jdu rybařit. Třeba na přehradě v Hluku jsem byl letos čtyřikrát. Slyšel jsem, že tam Hlučané nenasadili za poslední tři roky žádnou větší rybu, takže nyní je tam mizerná „chytačka“, ale ryby momentálně neberou nikde.

Pojďme zpátky k muzice. Dá se říct, že nějakou hudbu nemáte rád?

Tvrdou hudbu nemám rád. Poslechnu si i country nebo moderní muziku. Pořídil jsem si elektronické klávesy a začal chodit hrát známým na různé oslavy, lidé si mě volali, protože hraju a zpívám spousty písniček zpaměti. Znáám několik stovek písniček, nehraji z not, ani hodinu jsem nebyl v hudebce. V letošním roce jsem se naučil hrát na heligonku, kterou mám po svém otci. Většinu písniček, které si posluchač řekne, dokážu zahrát. Na heligonku a klávesy se pořád cvičím a zdokonaluji se.

V letošní plesové sezoně hrály ve Lhotě dvě profesionální dechovky: Boršičanka Antonína Koníčka a Gloria Zdeňka Gurského. Byl jste si je poslechnout?

Nebyl, ale viděl a slyšel jsem je na infokanálu. Velice mě ty kapely zklamaly. To jsou tak kvalitní hudby, ale přitom hráli něco jiného, než jsem čekal. Nevím, čím

se chtěli předvést, jejich repertoár mě nijak neupoutal.

Po muzikantské stránce vás zklamaly obě kapely?

Tím, co hrály. Čekal jsem, že budou hrát klasické a známé písničky. Jsou to výteční muzikanti, ale zklamali mě výběrem skladeb. Znáám ty muziky, jsou to špičkové kapely.

Kdybyste měl na závěr bilancovat. Tak, co vám hudba dala a co vzala v životě?

Vzala mi strašně moc času, ale pro mě to nebyl ztracený čas. Dala mně to, že jsem se naučil obrovské množství písniček, strašně rád si zapívám. Také mi hudba dala hodně kamarádů, kteří mají podobné smýšlení. Jenda Galuška je můj švagr, je to výtečný muzikant, kterého jsem k muzice přivedl já. Učil ho strýc Turčinek

Antonín Bartoš v největší slávě. Na Strážnických slavnostech hrával s Kaucovou kapelou. Foto: std a archiv AB.

– klarinesta. Když jsme někde spolu, tak si ještě pořád s chutí zahrajeme a zapíváme. Muzika je půlka mého života, když uslyším pěknou písničku, tak mám tu výhodu, že si zapamatuji text i melodii, i když teď v 76 letech už paměť trochu slábne.

Pojdme ještě k vaší knížce. Jak se bude jmenovat a kdy se můžou Lhoťané těšit, že vyjde?

Už ji mám „na hrubo“ sepsanou tři roky. Pořád na ni pracujeme, skenovaly se fotky, vybírají se ty nejlepší,

knížka se neustále doladuje. Když se to podaří, aby vyšla na podzim, tak budu velice rád. Pracovní název je Když Lhota žila dechovkou. Doufám, že osloví svoje čtenáře, kteří si na fotkách a v knize najdou svoje příbuzné a kamarády.

Stanislav Dufka

Muzikanti, co děláte, ej umíte hrát a nehráte...

O muzikantech a kapelách v Ostrožské Lhotě ke 170. výročí založení dechové kapely.

Žil, byl v naší obci jistý Pavel Vaněk a v roce 1850 v Ostrožské Lhotě založil dechovou kapelu. Pavel Vaněk se vrátil po několika letech z vojny, kde nebojoval, ale byl zařazen do císařské vojenské hudby. Byl hudebně nadaný, obdařený talentem, „hřivnou“, kterou nezakopal, nenechal si pro sebe, ale toto nadání zúročil a rozmnožil tak, že naučil místní chlapce noty a hrát na hudební nástroje. A v této činnosti pokračovali i další z jeho rodu, a to téměř dalších sto let. Poslední z jeho rodu, Jaroslav Vaněk (Chřib 425), hrál i po skončení Vaňkovy kapely v dalších místních kapelách.

Napadlo mě, co tu bylo před 170 lety? Kdo hrál na pohřbech, na svatbách, církevních slavnostech apod.?

Existovaly zámecké kapely, kde mohly získat hudební vzdělání talentované děti. Každý učitel byl muzikant, tedy byl schopen na něco hrát i tomu učit děti a hrával na varhany v kostele. Další byli potulní muzikanti, kteří se obvykle znali asi z vojny a v případě potřeby byli schopni vytvořit skupinu hráčů pro daný účel – svatby bohatých, pohřeb nebo církevní slavnost. Dále existovaly vojenské kapely, nutné pro marše – pochody a parády – přehlídky atd. Právě tyto vojenské kapely pohltily a naučily hrát chlapce s výrazným talentem a ti pak ve svých domovinách většinou v hudbě pokračovali a stali sezakladateli místních kapel. Pak tu byli samouci, kteří v rámci svých finančních možností zakoupili harmoniky, housle, píšťaly... Tito byli také schopni vytvořit skupinu hráčů použitelnou na svatbách a při různých jiných příležitostech. Tyto kapely se všeobecně nazývaly „štrajch“. Byli to velmi dobří zpěváci a „sluchaři“ a mnoho starých písniček pochází od takových nadaných muzikantů. Hráli bez not, jen na základě odposlechu, tak jako většina dnešních cimbálových muzik. Církevní průvody – procesí ke křížům, do polí, na poutě apod., vypadaly tak, že jeden, většinou muž se silným hlasem předříkával kousky písně a lid zpěvem toto opakoval.

Zpátky k rodu Vaňků. „Vaňci“ tak vyučili většinu lhotských muzikantů, ze kterých se někteří po 70 letech odtrhli, a vznikly tak nové kapely. Od Vaňkovy kapely

se ve 20. letech oddělili někteří muzikanti a začali hrát v Bachanově kapele (kovář Bachan se do naší obce přiznal ze sousedního Hluku). Další nová kapela, jež vznikla začátkem 30. let, byla Vlkova.

S Vaňkovou kapelou se pojí tragická událost, která se stala během 30. let. Na muziku, kde kapela hrála, přišli opilí rekruti a pustili se do rvačky s lidmi v sále. Někdo rozbil světlo a ve tmě nastala vřava a chaos. Po rozsvícení ležel na zemi mladík zabitý notovým pultem kapelníka a varhaníka Františka Vaňka. Nikdy nepřiznal, že jeho ruka vedla smrtící úder – leč notový pult byl jeho. Tak šel do vězení. V té době, kdy jeho kapela zůstala bez kapelníka, se zrodila Kaucova kapela. František Kauc i s otcem a několika dalšími muzikanty do té doby hrávali ve Vaňkově kapele. Potom si založili kapelu vlastní. František Kauc také převzal po Františku Vaňkovi hraní v kostele na varhany. František Vaňek po návratu do obce už nehrál v kostele na varhany, ale vyučoval dál nové muzikanty. Muzikanty také učil František Kauc.

Začátkem 50. let se od Kaucovy kapely oddělila část muzikantů i se svými příbuznými a vznikla kapela Antonína Hejny a Františka Žajdlíka. Obě kapely se prolínaly a spolupracovaly spolu. Koncem 60. let vznikla kapela Jaroslava Křáпка, složená výhradně z mladých kluků.

Mezi muzikanty mohla být zdravá konkurence, ale někteří muzikanti toto nechťejí a zachovávají výhradní věrnost té „své“ kapele. Škoda. Byly z toho velké nepříjemnosti v rodinách, zvláště když měla být svatba a jedna polovina hostů patřila k jedné a druhá k druhé kapele apod.

Muzikanti jsou vlastně umělci a mají trochu jiný pohled na věc než „nemuzikanti“. To vysvětluje mnohé, ale neomlouvá. Jsou to veselí chlapíci a bylo by úžasné, kdyby závist a zášť umrtvili. Tak došlo koncem 70. let k dobře míněnému „příkazu“, že by bylo dobré muziky ve Lhotě spojit a jednou pro vždy problém vyřešit. Tak se zrodila Rozmarýnka. Měla velké úspěchy a několik desítek let to fungovalo výborně. Pak část muzikantů odešla do Ostrohu s tím, že budou hrávat tady i tam. Idea byla dobrá, ale praxe je taková, že muzikanti jsou zvláštní druh a není dobré nic dělat na silu, protože každý je jinak kvalitní.

Kapelník má vždy velkou odpovědnost za domluvenou hru a musí zdolat patnáct až dvacet samostatných umělců. To je obdivuhodný výkon a velká psychická zátěž. Pokud do této situace zasáhne závist, je to velký boj. Škoda, že se všichni muzikanti nenaučili, nebo nedali učit hlavně své syny na hudební nástroje. Ani to však není záruka k zachování kapely. Ožení se „přes pole“, nebo nehrají nikde. Škoda. Kdyby věděli, že mají každý své kouzlo, když hrají, nikdy by muzicírování neopustili. Muzika a zpěv povznášá ducha, to ostatní je vedlejší. Nyní někdo namítne, co z toho,

když na pohřbech hrají většinou cizí a není tu nic. Omyl. Je tu několik muzikantů, kteří hrávali a hrají v místních kapelách a štafetový kolík lhotských muzik nesou dál. Klidně hrají jak v okolních kapelách, tak i doma, když je potřeba. Je tu kapela FAŠANKBEND a cimbálová muzika Višňa. Kdo chce, hraje, pravidelně zkouší a dává svůj um i čas druhým. Díky. Díky. Díky.

*Za Slováký krúžek Háječek
Ostrožská Lhota Ludmila Hájková*

POZVÁNKA

Zveme vás na vzpomínkové odpoledne k 170. výročí založení dechové hudby v Ostrožské Lhotě na téma

„Muzikanti, co děláte“

Letní posezení v Lidovém domku Háječek se bude konat
v neděli 16. 8. 2020 od 14.00.

Hraje CM Višňa a kapela FAŠANKBEND.
Občerstvení zajištěno.
Těšíme se na vás.

Připomínáme, že od 21. 6. 2020 je v podkroví Lidového domku každou neděli od 14:00 – 17:00 přístupná výstava „Děvčica z Burešína a co ste hasiči, co ste dělali“... ke 120. výročí Sboru dobrovolných hasičů v Ostrožské Lhotě.

Ještě o Burešíně

Jsem rád, že paní Lidka Hájková v dubnovém Zpravodaji připomněla, jak asi vznikl název ulice Burešín. Pojednává o tom i knížka „Ostrožská Lhota, minulost a současnost“ (str. 36). Ta není asi v každé lhotské rodině, někoho ani minulost nezajímá. Chtěl bych znovu osvětlit ty pravděpodobné dějiny obce a uličky Burešín.

Je možné, že zde blízko mlýna ležel dvůr jménem Borešín (zkomolené na Burešín) založený někdy v půli 13. století Borešem z Riesenburka. Tento velmož z rodu Hraběšiců v našem málo

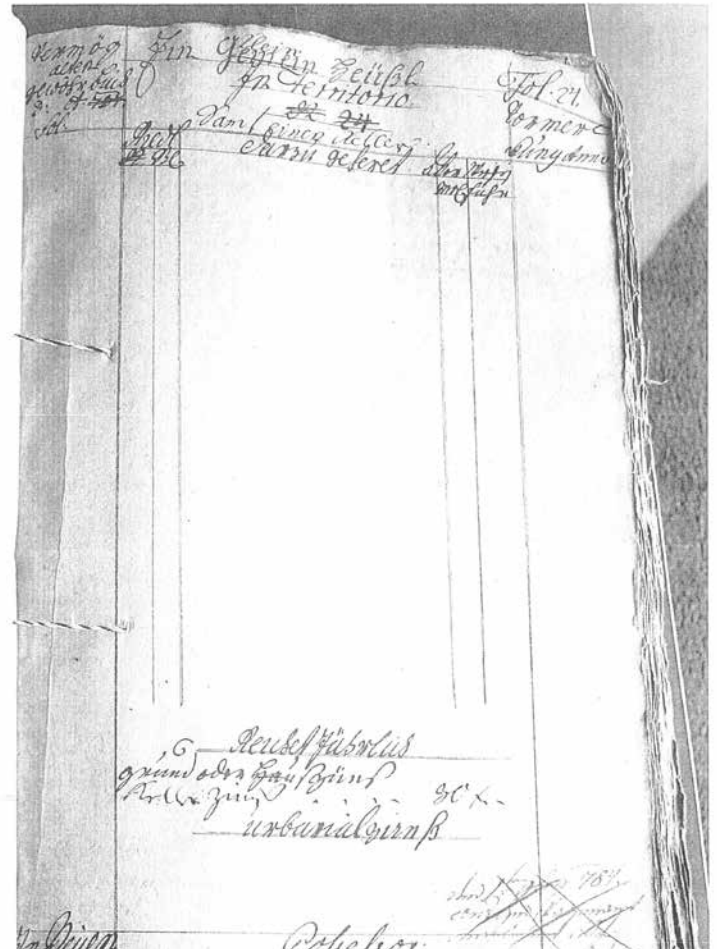
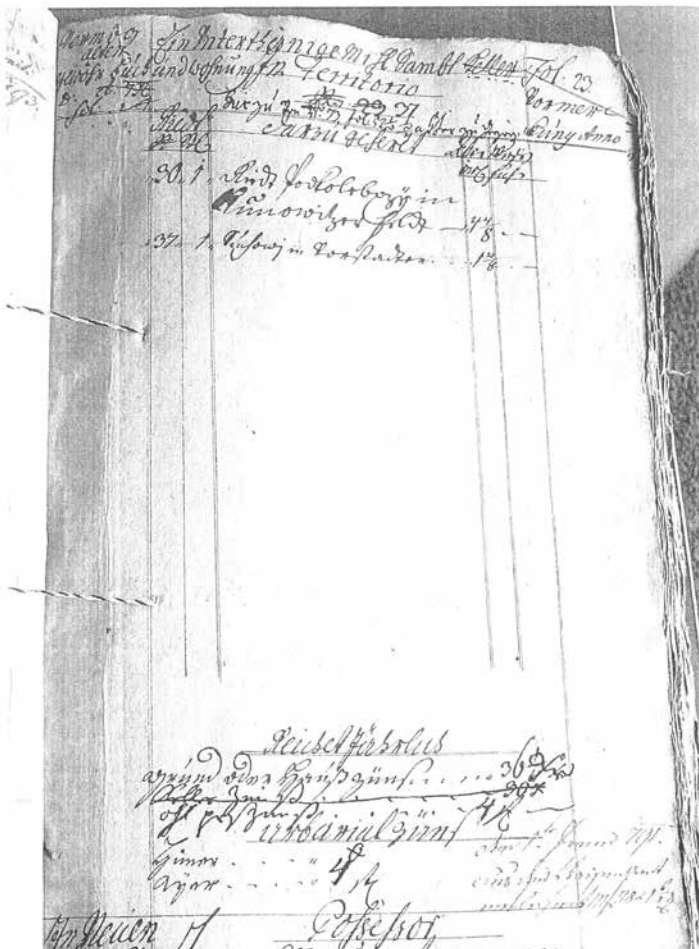
osídleném okolí zakládal nové vesnice.

Boreš se účastnil vzpoury proti králi Přemyslu Otakaru II., zaplatil hrdlem. „...byly zabaveny jeho statky na Moravě. Ony, které se prostíraly na blízku Uh. Brodu, byly tomuto pomezímu městu přiděleny k zlepšení a rozmnožení obranných prostředků.“ (historik Dvořák R. Dějiny markrabství moravského, 1905). Snad proto se lán nad mlýnem jmenuje „Brodské“!?

Že ve Lhotě stál „dvůr o dvou poplužích“, dva mlýny a mýto, svědčí zápis v Moravských zemských deskách

z roku 1415. Ale v urbáři zvaném „Registra správní panství Ostrov léta 1592“ už o dvoru není zmínka. Mohl zaniknout za válek husitských nebo za válek Jiříka Poděbradského a Vladislava Jagelonského s uherským králem Matyášem Korvínem. Mohl také nešťastně vyhořet a nebyl obnoven.

Co píše pan farář Jan Kolomazník (žil v obci 1892–1905) v Knize farnosti: „...lid vypravuje o poplužním dvoru, který stával při polnostech ‚lánky‘ zvaných ... pod ‚lánky‘ těmito jest rozsáhlý sklep počínající pod číslem 168...“

Historické záznamy z kroniky.

Domek č. 168 stojí dnes za obchodem v Býčinách. Je jasné, že odtud nemohl vést rozsáhlý sklep. Je jisté, že se jedná o bývalý Pavlasův sklep v Burešíně a je velice pravděpodobné, že je to pozůstatek po „dvoru o dvou poplužích“. Patřil Lichtenštejnům, sem odevzdávali poddaní povinné dávky vinného moštu při vinobraní. Víno zde vykvasilo, a nakonec je museli sedláci ze Lhoty povinně vypít, aby měla vrchnost nějaký zisk (6 beček ročně, bečka vína asi 560 litrů – str. 37 a 38).

Takové sklepy měli Lichtenštejnové v každé vinorodé obci a někde se dochovaly dodnes. Kdesi jsem četl, že později nechal knížepán nad sklepy postavit domky, snad aby zabránil jejich vylupování.

Tak i ve Lhotě byly na sklepě postaveny 3 malé domky. Ještě při Sčítání lidu r. 1857 nesly čísla 37b, 37c a 37d – zřejmě proto, že stály na pozemku mlýna č. 37. Při sčítání r. 1870 však všechny domky postavené, jak se říká, „ve dvorečku“ musely dostat samostatné číslo. Tedy dostaly č. 168,

169 a 170. Nyní už víme, který domek č. 168 s „rozsáhlým sklepem“ měl na mysli farář Kolomazník.

Podle pozdějších Sčítání lidu byly domky č. 168 a 169 zbourány (asi 1910-1920), zůstalo jen č. 170 (Ant. Hejna). Č. 168 potom dostal nový domek kováře Jana Hluška v Býčinách – tímto opravuji vysvětlení v knížce!

Vstupní portál vrchnostenského sklepa byl r. 1979 neuváženě rozebrán a zasypán. O tomto sklepě se vypráví, že vede velice daleko, prý až do Hlubočka!? A v minulosti sloužil jako útočiště. Staří lidé, matky s malými dětmi mohli po zabarikádování zúženého místa i několik dní přežít vpády bockajovců, Turků, kuruců. Naposledy tu měli lidé z Burešína nachystané „strožochy“, duchny a zásoby, když se čekal přechod fronty koncem války. Slyšeli jsme dělostřelbu a z Brodských viděli dým stoupající z Blatnice.

(V řadě obcí mají v podzemí dochované chodby, které v zlých dobách sloužily i k úkrytu – natukejte

si do vyhledávače Seznamu heslo „loch“.)

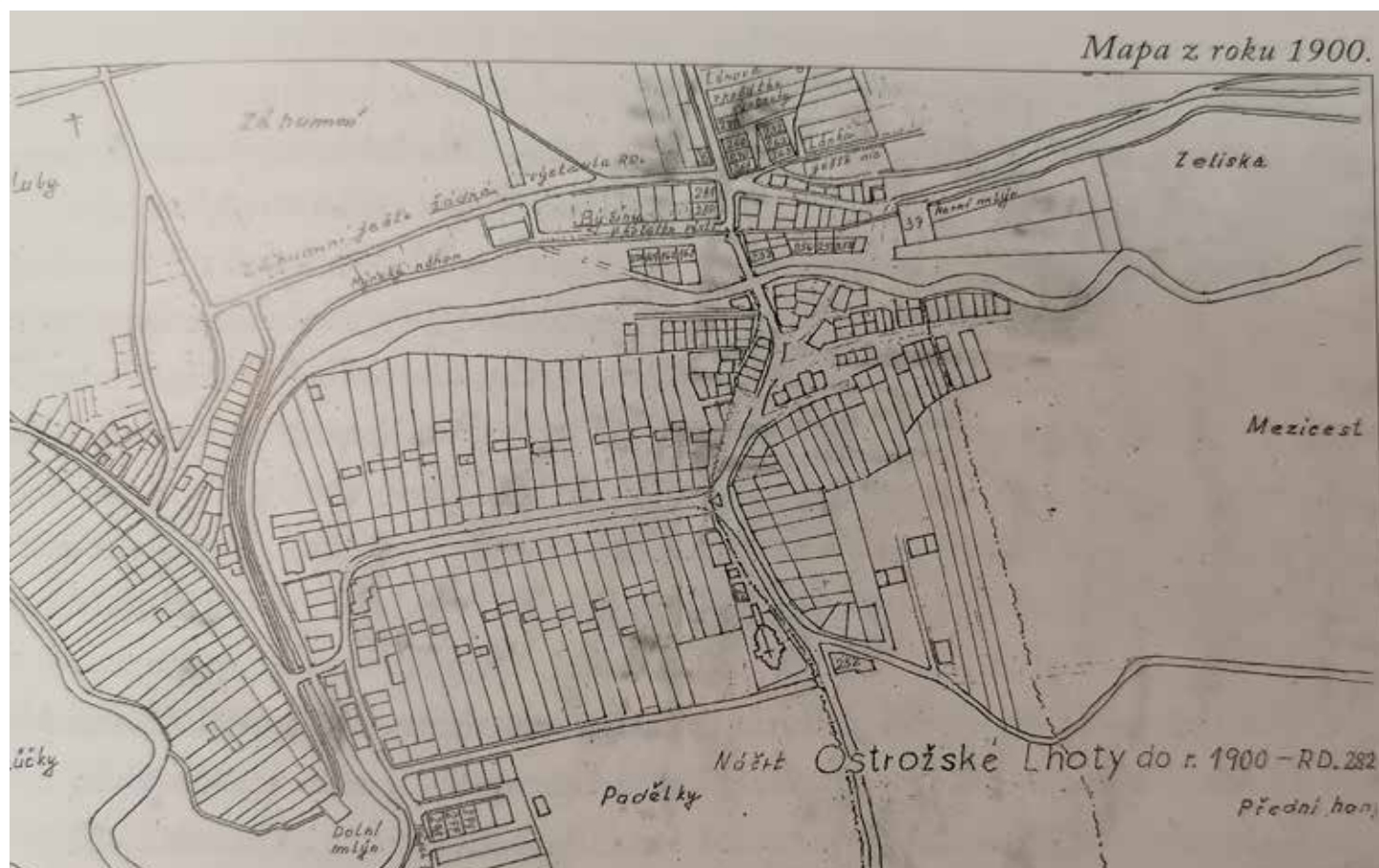
Snad budou ve Zpravodaji srozumitelně otištěny stránky z Gruntovní knihy, které jsem našel v Moravském zemském archivu v Brně:

Vrchnostenský sklep (Keller) je zapsán na Horním mlýně a mlynář za něj platí ročně 30 krejcarů (přitom za mlýn 36 krejcarů!). Později je platba škrtnuta. A povinnost platit 30 krejcarů je jiným písmem připsána malému domku na sklepě stojícímu.

Po revolučním roce 1848 přestali sedláci povinně dávat knížeti vinný mošt. Koncem století zničil vinohrady révokaz. Sklep ztratil svůj význam, stařenka Pavlasová tam už měla jen „erteple“.

„Rozsáhlý sklep“ se určitě nezhroutil, byl tesán do skály. Škoda, že nemůžeme nahlédnout do podzemí, odkrýt jeho tajemství. Mohl by být zajímavý pro stovky cyklistů na cyklostezce.

Miroslav Šálek

Historická mapa Ostrožské Lhoty z r. 1900.

Stopa naší Lhoty pod Velkou Javořinou

Pokud se vydáte z Kamenné budy na Velkou Javořinu, tak zhruba v půlce nové asfaltové cesty narazíte na bystu, nebo chcete-li památník Marie Málkové z Nivnice, kterou tam zabil za bouře padající strom. Stalo se to 27. 7. 1947. Marie Málková byla obět upřímné snahy o bratrskou spolupráci obou národů – Čechů a Slováků. To se píše na pomníku, který je dílem akademických sochařů Tomáše Černouška Vladislava Vaculky.

Podnět k opravě celého díla dal akademický sochař Otmar Oliva, který žije a pracuje na Velehradě a od roku 1970 spolupracoval právě s akademickým malířem Vladislavem Vaculkou.

„Byl to Otmar Oliva, který nás oslovil a požádal o finanční příspěvek k obnově pomníku. Rada obce schválila 22. ledna 2018 pět tisíc korun na obnovu památníku,“ informoval bývalý starosta Lhoty Antonín Jelének. Mimo naši obec se

Pomník, nebo chcete – li Boží muka, je dílem akademických sochařů Tomáše Černouška a Vladislava Vaculky.

na obnově podíleli ještě Strání, Nová Lhota, Blatnice, Blatnička a Nivnice.

Otmar Oliva má také stopu na budově naší školy. V říjnu 2017 byla odhalena jeho bronzová deska, která připomíná, že velitel parašutistické skupiny Carbon František Bogataj se v době druhé světové války skrýval před gestapem ve lhotské škole.

Slavnostní odhalení
zrekonstruovaného díla proběhlo
v roce 2018. Foto: 3x Stanislav Dufka

Nikdo nečekal, že školní rok bude tak divoký

..... – říká zástupce ředitele

Libor Daňhel je velhotské základní škole zástupcem ředitele. Stejně jako drtivá většina učitelů na uplynulý půlrok nezapomene do konce života. Ve středu 11. března se škola zavřela a zůstala zavřená až do poloviny června. „Myslím, že naše škola měla obrovskou výhodu v tom, že jsme začali výuku na dálku jako jedni z prvních v takové kvalitě a v takovém rozsahu, takže žáci víceméně

nepřišli skoro vůbec o nic,“ říká zkušený pedagog.

Jaké byly Vaše reakce na zavřenou školu?

No, v první fázi asi hodně rozporuplné. Nevěděli jsme, co se bude dít dál, co vlastně máme či nemáme dělat. Nikdo nic nevěděl a z ministerstva žádný oficiální pokyn nepřišel. Jen jsme zavřeli školu a přemýšleli, jak budeme

Zástupce ředitele lhotské školy Libor Daňhel. Tak ho neznáte – létání je jeho obrovským koníčkem. Foto: archiv LD.

Staří páni SK Ost

rožská Lhota 2020

Knihovna oznamuje:

Otvírací doba o prázdninách

Červenec: středa 8.7. **Srpen:** středa 12.8.
 pátek 10.7. pátek 14.8.
 středa 29.7. středa 26. 8.
 pátek 31.7. pátek 28.8.

**Ve všechny tyto dny je otevřeno
 od 16 do 19 hodin.**

dál s dětmi komunikovat. Pátrali jsme a sháněli informace, co se vlastně má dít. A co budeme dělat, jestli bude zavřená škola, nebudeme učit, budeme učit. Jestli jo, tak jak, kde... Těch neznámých bylo opravdu hodně.

Jak dlouho zůstaly děti bez kontaktu se svými učiteli?

S největší pravděpodobností to bylo pouze tři dny – to znamená středa, čtvrtek, pátek od začátku uzavření školy. Kdy jsme v pátek doškolili celý pedagogický sbor ze software Microsoft Teams. No a od pondělka jsme najeli už na rozvrh on-line výuky a vlastně se všemi třídami a se všemi učitelkami.

Nakonec tedy začala výuka na dálku...

Výuka na dálku naostro se vším všudy vlastně začala ten následující týden po zavření, což bylo 23. března. To znamená týden po tom proškolení. Deset dní od začátku uzavření škol. Tam už vlastně byl ostrý rozvrh, už byly určené výukové skupiny jednotlivých tříd. A postupně se vychytávaly ještě technické problémy s tím, že některá děcka neměly funkční kameru a mikrofon. Takže jsme museli zabezpečovat i takové věci.

Výuka probíhala on-line – na dálku. Jaké byly největší problémy?

No a hned za tím samozřejmě následovaly technické problémy, jak už jsem říkal, s připojením k internetu, s dostatkem techniky dostupné kvality, postupně se prostě vychytávaly problémy, které se objevovaly, protože jsme je neznali a nevěděli, do čeho jdeme. Ale to všechno se podařilo udělat velmi rychle. Díky učitelkám, rodičům a chuti tyhle problémy řešit to netrvalo moc dlouho a podařilo se.

Jak to děti zvládly?

Z mého pohledu to děti zvládly úplně nejlíp ze všech. Víceméně se ničeho nebály. Šly do toho napřímo. Zkoušely. Naučily se spoustu věcí, které by se dřív ani nemohly naučit. Takže pro nás z mého pohledu to byl víceméně dar Boží,

že něco takového přišlo. A naučili jsme se i od těch dětí, jak k nim přistupovat líp. Naučili jsme se, co je důležité, co je méně důležité a co vůbec není potřeba. Takže nejenom děti, ale i díky těm dětem to zvládali učitelé a vedení školy a možná i rodiče.

Může mít tak dlouhý výpadek vliv na další ročníky?

Já myslím, že naše škola měla obrovskou výhodu v tom, že jsme začali výuku jako jedni z prvních v takové kvalitě a v takovém rozsahu, takže žáci víceméně nepřišli skoro vůbec o nic. Naopak. Díky této výuce se naučili spoustu jiných věcí důležitějších pro život. Naučili se komunikovat mezi sebou, spolupracovat, řídit si svůj čas a tohle si myslím, že jim, s trochou nadsázky, dá do života mnohem víc, než nějaké trojčlenky nebo vyjmenovaná slova.

Máte za sebou neobvyklý půlrok. Jaká to pro školu a pro vás byla zkušenost?

Byla to zkušenost k nezaplacení, jak jsem již říkal v předchozí otázce. Děti se naučily spoustu věcí, které jim v budoucnu hodně pomůžou ve výuce, v tom jejím pojetí, že si dokážou lépe rozplánovat čas, rozložit si věci, které mají udělat a pak je dokončovat a doplňovat, takže dokáží velmi rychle dohnat to, co třeba nemohli probírat ve výuce „face to face“.

„Ministerstvo se probudilo a začalo intenzivněji pracovat na změnách Školního vzdělávacího programu, na podpoře digitalizace. Snad to zase nezapadne nebo nebudou vymýšlet, jak ztížit přístup školám k financím.“
 Libor Daňhel

Jak se na všechno díváte s odstupem času?

S odstupem času si myslím, že je dobře, že tahle epidemie nastala, protože nám všem to dalo hodně. A v budoucnu na tom můžeme stavět změnu v přístupu k učení našich žáčků. A doufám, že i rodiče si z toho vzali ponaučení v tom dobrém slova smyslu. A

že budeme ještě více spolupracovat.

Vždyť i ministerstvo se probudilo a začalo intenzivněji pracovat na změnách Školního vzdělávacího programu, na podpoře digitalizace atd. Snad to zase nezapadne nebo nebudou vymýšlet, jak ztížit přístup školám k financím. Ředitelé by měli dostat mnohem větší prostor pro koncepční práci a důvěru k její realizaci, a ne neustále vyplňovat tabulky a formuláře.

Škola se zavřela v březnu. Čekali jste, že bude zavřená tak dlouho?

To nikdo nečekal. Nikdo nečekal, že bude konec školního roku takhle divoký. Že se vlastně skoro pořádně ani nevidíme, takže jsme ani v první fázi nevěděli a nepředpokládali, na co všechno se máme chystat. Až postupem času nám docházelo, že je možné, že se

Největším problémem bylo najít nějaký jednoduchý a účelný systém ke komunikaci učitelů se žáky.

opravdu do konce školního roku nevidíme a začali jsme přemýšlet, co pro děti udělat, aby dny, které stráví doma, nebyly úplně ztracené. Navíc vymyslet systém, který by umožnil učit i děti z rodin, kde jich bylo více školou povinných.

Jaký byl návrat do školy?

Většinou se děti těšily, že se uvidí

se spolužáky, se svými učitelkami, uvidí známé prostředí. Takže návrat byl spíš radostný, než by byly někde nějaké problémy. Samozřejmě jsme museli vyřešit spoustu věcí, které byly součástí nařízení k ochraně zdraví žáků, učitelů. Ale myslím si, že jsme se s tím poprali vcelku velice slušně.

Návrat byl dobrovolný. Kolik

procent dětí se vrátilo?

No, na prvním stupni, kromě poloviny jedné třídy a jednoho žáka z jedné třídy, se vlastně objevily všichni žáci. A na druhý stupeň chodili všichni kromě jedné třídy. Na závěr bych chtěl všem popřát krásné prázdniny a těším se na další školní rok.

Stanislav Dufka

Výtvarná soutěž „MRNI Z OKNA“ pro všechny žáky naší školy

Ihned na začátku karantény jsme vyhlásili výtvarnou soutěž pro všechny děti doma na téma „Mrkni z okna“. Dětem jsme nabídli zajímavé využití volného času v době omezení pohybu venku.

Malovaly libovolnou technikou na výkres, to, co viděly, když se podívaly z okna. Ztvárnily tak prázdné křížovatky, zaparkovaná auta, tiché ulice a tichou oblohu, zahrady, na kterých najednou trávily většinu času... Zjistily, že je obklopuje tak trochu jiný svět. Všechny obrázky teď zdobí chodby naší školy. Všem autorům moc děkujeme na velmi pěknou práci.

Jana Všetulová, vychovatelka školní družiny

Ludmila Hanáková (4. třída) a její Pohled na ulici.

Další dílo je od Markéty Pavlíkové (6. třída).

Jedno téma napříč všemi předměty

Kvůli aktuální situaci ve školství bylo nutné v naší škole vytvořit několik skupin, které se během dne mezi sebou nesmí potkávat. Proto i učitelé tráví v jedné skupině celé dny výuky. Více než kdy jindy tak vznikl časový prostor na uskutečňování různých projektů a tematicky integrované výuky.

Děti z druhé třídy se seznámily se slohovým útvarem reportáž. Každý měl možnost vyzkoušet si na vlastní kůži roli kameramana, či reportéra. Zjistily, na co je důležité si při této práci dát pozor a čeho se případně příště vyvarovat. Bylo moc hezké, že o několik dnů později do naší školy přijel opravdový reportér a kameraman a děti se tak staly skutečnými účastníky reportáže.

Témata plíce jako lidský orgán a plíce jako plíce planety (tropické deštné lesy) nám společnými diskuzemi přiblížily, jak důležitá je symbióza člověka s přírodou. Hlavním pojítkem těchto dvou rozsáhlých témat byl kyslík. Kde se bere? Proč ho potřebujeme? Jakým způsobem můžeme přírodě pomoci? Jak bychom měli šetřit naši planetu? A spousta dalších otázek byla zodpovězena během

Děti z druhé třídy se seznámily se slohovým útvarem reportáž. Foto: archiv KP.

několika květnových a červnových dnů. Téměř každý den byl prostor pro pohyb, hru, výtvarnou činnost, a především pro načerpávání nových informací. Nenásilnou formou jsme se tak „dotkli“ téměř všech vyučovacích předmětů.

Nyní se zabýváme tématem pohádka. Z dětí se stávají spisovatelé, ilustrátoři, herci a režiséři.

„Učení venku je super,“ prohlásila nejedna žákyně druhé třídy. Pokud to počasí dovoluje, trávíme dobu vyučování na školní zahradě nebo kdekoliv venku v areálu vesnice.

Jsem moc ráda, jakým způsobem tato výuka probíhá. Je pestrá, pro děti zajímavá, a i když pro pedagoga na přípravu o něco náročnější, stojí za to.

Kateřina Pěňčíková

Děti se loučily s mateřskou školou

Děti se loučily s mateřskou školou. Foto: IT.

Filip, Alice, Pavel, Jiří, Ludmila, Viktorie, Eliška, Ellen, Jan, Theodor, Gabriela, Daniel, Michal, Jakub.

To jsou jména dětí, které se ve středu 24. 6. symbolickým zazvoněním rozloučily s lhotskou mateřskou školou. V sále obecního domu si převzaly drobné dárečky jako upomínku na školku a teď už se všichni těší do školy základní.

Irena Trojčková

Když online výuka, tak proč ne online družina?

Tuto otázku jsme si položili ihned po tom, co začala probíhat výuka online.

Máme v naší škole velmi šikovné a kreativní žáky, tak proč nevyužít čas po vyučování a nedat prostor jejich dovednosti, zručnosti a fantazii.

V družině pod názvem "TVOŘENÍ SE SMAJLÍKEM" (Smajlík je maskot naší družiny.) jsme nabídli dětem možnost, jak využít volný čas po vyučování od 14.00 hodin do 15.30 hodin. Společně jsme kreslili, malovali, tvořili, četli nebo si jen tak povídali o tom, jak se máme.

Komunikovali jsme spolu formou videohovoru (Teams), děti videohovory velmi bavily a při tvoření pečlivě sledovaly paní vychovatelku a společně jsme takto vyráběli.

Ke tvoření jsme používali naprosto dostupný materiál – pastelky, barevné papíry, lepidlo a nůžky, prostě to, co máme doma. Nápadů na výrobu z tohoto materiálu je opravdu spousta.

S dětmi jsme si povídali o jarním období, o pranostikách, zamýšleli jsme se nad významem Velikonoc. Mluvili jsme o velikonočních tradicích a jednu z tradic jsme si i ukázali – sadili jsme velikonoční osení a děti s napětím čekaly, až jim vyroste něco zasazené vlastní rukou. Také jsme recyklovali staré ponožky, ze kterých děti vyrobily velikonoční zajíčky. Nebo z barevného papíru kuřátko jako zápich do květináče a králíčka z ruličky papíru, který se dětem opravdu moc povedl, a měly tak radost z hezké velikonoční dekorace.

Neustále jsme sledovali proměny přírody, rozkvetlé jarní květiny na zahrádce, návrat čápů z teplých krajín, důležitost včel medonosných a sluníček sedmitečných. Tyto jarní symboly jsme si vždy i výtvarně ztvárnili – ať už namalovali, nebo poskládali z papíru jako třeba origami ptáčky.

Také proměny počasí naše tvoření ovlivňovaly, když na nás přišla jarní únava, napadlo děti vyrobit si lenochoda, zvířátko na kolíčku, kterým si vyzdobili svůj pokojíček. Při proměnlivém počasí se na obloze objevila duha, další nápad, jak si ji vykouzlit doma. Stačilo použít lentilky, talíř a trochu vody a děti doma kouzlili jako opravdoví kouzelníci.

Když se blížila tradice „pálení čarodějnic“, rovněž nechyběla její výroba. A věřte, že u některých doma to byl hotový slet čarodějnic, jaké množství jich vyrobily.

Ke Svátku matek překvapily děti své maminky krásnou papírovou květinou v ozdobném květináči s věnováním.

„Byla a jsem velmi nadšená z přístupu dětí, z toho, s jakým elánem po dobu online družiny pracovaly.“ Jana Všetulová. Foto: archiv JV.

Dárek určitě vykouzlit maminkám úsměv na rtech.

Slavili jsme také Mezinárodní den rodiny, povídali jsme si, jaký význam rodina má. Děti vyrobily pro své blízké velmi pěkná přáníčka. Z papíru jsme se naučili poskládat domeček, do kterého jsme nakreslili všechny členy rodiny. Také jsme si vyrobili papírové maňásky na ruku, se kterými děti doma hrály divadlo.

Byla a jsem velmi nadšená z přístupu dětí, z toho, s jakým elánem po dobu online družiny pracovaly. Byla to super zábava, což mě moc těší.

Musím také velmi poděkovat rodičům, kteří výrobky dětí vyfotili a posílali mi je se vzkazem, že děkují za smysluplně strávený čas jejich dětí. A to byl náš cíl.

Jana Všetulová, vychovatelka školní družiny

Cesta za pokladem pirátů

Cestou za pirátským pokladem jsme zakončili poslední týden před koncem školního roku naši roční spolupráci mezi žáky 1. a 5. třídy. Ráno jsme vyrazili plni očekávání na dobrodružnou výpravu, jejíž hlavním cílem bylo objevit pirátský poklad.

Na cestě nás čekalo deset rozmanitých úkolů a indicií, které nás směřovaly k pokladu. Naučili jsme se vázat lodní uzel, museli jsme překonat dravou řeku, krmili jsme racky, ale nic nás nemohlo zastavit. Na konci cesty nás čekal úkol nejtěžší, vyluštit šifru a získat tak kód k otevření pokladu. Po náročném výšlapu jsme na vrcholu Antonínku objevili tolik očekávaný poklad.

Za odměnu jsme si společně opekli špekáčky a doplnili tak energii na další plnění úkolů, které si pro nás tentokrát připravili žáci 5. třídy. Jako vždy měli vše perfektně připravené pod vedením paní učitelky

Za odměnu jsme si společně opekli špekáčky a doplnili tak energii. Foto: archiv SB.

Kapustové. Tímto jí i pátákům děkuji za úžasný den a skvělou spolupráci během celého školního roku.

Simona Bočková

Naši deváťáci jdou do světa

Radim, Šarlota, třídní Ludmila, Eliška a Radek. Foto: archiv LK.

- Radim Matušík**
Střední škola – Centrum odborné přípravy technické Uherský Brod
- Šarlota Vaďurová**
Střední škola průmyslová, hotelová a zdravotnická Uherské Hradiště
- Ludmila Kolářová**
třídní učitelka
- Eliška Molnárová**
Gymnázium Uherské Hradiště
- Radek Malušek**
Střední průmyslová škola Otrokovice

..... Pavlína Broušková o Sibiři:

Lidé jsou milí a Tomsk je zajímavé město

Co se vám vybaví, když se řekne Sibiř? Určitě to není nic extra příjemného. Zima, tajga, nekonečné lesy a také pověstné pracovní tábory po druhé světové válce. Může to ale také být nádherná příroda, krásná města a vstřícní a pohostinní lidé. O tom druhém se v první polovině letošního roku přesvědčila Pavlína Broušková, která byla na studijním pobytu v dalekém sibiřském Tomsku. „Lidé jsou tam milí a na cizince ještě milejší. Jsou hodně přátelští a běžně se i s námi dávali z ničeho nic do řeči. Typická je pro ně taky obětavost a ochota,“ povídá v našem rozhovoru studentka čtvrtého ročníku Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Jak se studentka z olomoucké univerzity dostane na Sibiř?

Měla jsem možnost vyjet na studijní pobyt do Ruska, abych si procvičila a zlepšila ruštinu. Naše univerzita má v Rusku smlouvu ve třech městech a jedno z nich je Tomsk, který je právě na Sibiři.

Proč sis vybrala právě Tomsk?

Na univerzitě nám studenti z Tomsku prezentovali svoje město. Ukazovali hodně zajímavých míst a soch – třeba žabku cestovatelku, která měří jen čtyři centimetry a je nejmenší sochou na světě, dále dřevěné domky, které vypadaly jako z Mrázíka. Zaujalo mě to natolik, že jsem se tam chtěla podívat. Připadalo mi, že Moskva nebo Petrohrad jsou běžná turistická místa, Sibiř se mi zdála zajímavější.

Potvrdilo se ti to? Jaký byl tvůj první dojem?

Můj první dojem byl skvělý, připadala jsem si jako v pohádce – všude spousta sněhu, takové množství jsem ještě nikdy neviděla. Tomsk je město na západní Sibiři a poměrně nedaleko od hranic s Kazachstánem. Ve městě žije skoro 600 tisíc obyvatel a většina z nich jsou místní i zahraniční studenti. Časový posun je tam plus šest hodin během našeho zimního času a plus pět hodin během letního. Na tento rozdíl jsem si zvykla zhruba týden.

Co na tvoji cestu na Sibiř říkali rodiče? Konzultovala jsi to doma?

Doma jsme se o mém výjezdu samozřejmě bavili. Už dřív jsem mluvila tom, že bych chtěla na studijní pobyt,

takže rodiče s tím tak trochu počítali. Ze začátku z toho úplně radost neměli, protože je to daleko, ale v cestě mi nijak nebránili.

Kolik tam bylo studentů z Česka?

Z naší univerzity jsme jely čtyři holky, a ještě dalších pět studentů z jiných univerzit. Překvapivě jsme v Tomsku nebyli jediní, kdo uměl česky. Jedna Polka a Britové, kteří s námi bydleli na kolejích, se už ve svých rodných zemích nějakou dobu česky učili, takže to bylo docela zajímavé.

Měla jsi před cestou z něčeho obavy?

Docela jsem se bála toho, jestli dostanu vízum, bez kterého bych do Ruska jet určitě nemohla. Měla jsem trochu problémy s prepisem svého příjmení, ale nakonec všechno dobře dopadlo.

Jaký byl tvůj program ve městě? Co jsi tam dělala?

Do Tomsku jsem jela hlavně studovat a zdokonalovat se v ruštině, jelikož je to můj studijní obor na vysoké. Učili jsme se tam dohromady s ruskými studenty, takže jsem se mohla podívat na to, jak jejich hodiny probíhají. Musím říct, že ruští studenti jsou mnohem aktivnější než ti čeští.

V čem se konkrétně projevuje větší aktivita ruských studentů?

Funguje to tam v podstatě formou diskuze. Skoro se nestává, že když se učitel na něco zeptá, tak studenti mlčí.

Tomsk (zdroj: Wikipedia)

Tomsk (rusky Томск) je město v Rusku, administrativní centrum stejnojmenné oblasti a také území, které se nachází na východě Západní Sibiře na břehu řeky Tom. Žije zde přibližně 573 tisíc obyvatel a společně s nedaleko vzdáleným městem Seversk tvoří Tomskou městskou aglomeraci s téměř 730 tisíci obyvateli.

Je nejstarším vzdělávacím a vědeckým centrem Sibiře. Ve městě je devět univerzit, 15 vědecko-výzkumných institutů a šest podnikatelských inkubátorů. Je členem Asociace sibiřských a dálnovýchodních měst. V roce 1888 byla v Tomsku otevřena první univerzita na Sibiři – Imperatorskij tomiskij universitet. Ve městě je velké množství památek dřevěné a kamenné architektury z 18.–20. století.

Pavlína Broušková studuje v Olomouci na filozofické fakultě.

Vypadá to přesně naopak. Studenti jsou zvyklí vyjadřovat svůj názor a v průběhu hodiny si dohledávají informace, kterými výklad doplní nebo začnou novou diskuzi.

Určitě jste nežili jenom školou. Jaký byl váš mimoškolní program?

Mimo školu jsem se snažila poznat prostředí. Společně s dalšími zahraničními studenty jsme využili možnost projet se na psím spřežení, také jsme šlinabaletní představení Louskáček. V březnu byl svátek Maslenica, oslava příchodu jara. Na náměstí byla folklórní vystoupení, spousta stánků, kolotoče a hlavně „bliny“, což jsou palačinky s různými náplněmi. Celá událost byla zakončena upálením Čučela, který je takovou obdobou naší Moreny v ruském kroji.

„Rusové jsou velcí vlastenci a o své historii vědí skoro každý detail. Často také vidíte někoho s nápisem ‚Rusko‘ na oblečení.“

Jak se ti líbil sibiřský Tomsk? Jaké je to město?

Město je krásné. V únoru byla na náměstí ještě vánoční výzdoba (Vánoce se v Rusku slaví 7. ledna), která vypadala lépe než na kdekajákých vánočních trzích a do března tam mělinádherné ledové sochy. Kromě nich byly leduvytvořeny ještě kluzavky nebo ludiště. V Tomsku jsou dřevěné domky, které zachycují dřívější sibiřskou architekturu, sochy známých osobností nebo nějaké symboliky. Jelikož se jedná o Rusko, kde se nedá mluvit o luxusu pro všechny, najdou setam i nějaké zchátralé domy a tamější řidiči často jezdili v bouraných autech.

Jací jsou ve městě lidé? Máš nějakou zkušenost?

Lidé jsou tam milí a na cizince ještě milejší. Jsou hodně přátelští a běžně se i s námi dávali z ničeho nic do řeči. Typická je pro ně taky obětavost a ochota. Když například jedete v přeplněném autobuse, stojíte úplně na konci a chcete vystoupit, je úplně normální, že pošlete po lidech peníze až k řidiči a od něj se k vám případně zase dostanou peníze zpět. Nevím, jestli by tohle fungovalo i u nás. Rusové jsou velcí vlastenci a o své historii vědí skoro každý detail, navíc často uvidíte někoho s nápisem „Rusko“ na oblečení.

Jaká je tam životní úroveň?

Tomsk je významné studijní a vědecké město na Sibiři. Na ruské poměry je docela moderní a nepřipomíná místo, kde by se před mnoha lety zastavil čas. Zároveň se ale ani nedá tvrdit, že by tam budovy vypadaly jako třeba v centru Moskvy. Spousta obyvatel si v Tomsku stěžuje na nízkou mzdu a špatné podmínky, ty se ale navenek zas tolik nepromítaly. Čekala jsem, že to tam bude mnohem horší. Nemůžu vyloučit, že by tam byly chudobné čtvrti.

Po městě jsem se pohybovala převážně v centru a poblíž něj, do okrajů jsem nejezdila.

Z čeho jsi byla nejvíc překvapená?

Největší překvapení na nás čekalo hned první noc na kolejích, kdy se asi po dvou hodinách spánku, o půl třetí ráno, spustil požární alarm. Bydlela jsem na pokoji se svou spolužačkou, takže jsem se naštěstí neděsila sama. Když jsme se nějak probraly, rychle jsme si oblékly bundy, popadly zimní boty a seběhly dolů. Měly jsme pokoj v prvním patře, takže jsme byly dole jako první a dlouho taky jediné. Prodraly jsme se přes tamější formu (tehdy už zamčeného) turniketů a čekaly, co bude dál.

Pak začalo přicházet dalších pár studentů, oproti nám oblečených jen v pyžamu. Tehdy jsme ještě nevěděly, že alarm je tam na běžném chodu a že se spouští třeba i několikrát denně kvůli vařícím studentům. Později jsme už chodily k vrátnici jen v papučích i my a nedělaly jsme si ostudu.

Co počasí? Říká se, že je zima jako na Sibiři. Potvrdilo se to?

Překvapilo mě, že tam vůbec nebyla zima „jako na Sibiři“! Od starších studentů jsem slyšela, že když do Tomsku přijeli, bylo tam i -40 °C, na což jsem se vybavila. My jsme měli ale maximálně -22 °C. Myslela jsem, že poznám sibiřskou zimu, místo toho jsem zjistila, že sibiřské slunce umí být opravdu teplé a že venku nezmrznu ani při několika stupních pod nulou.

Co tě během pobytu v Tomsku nejvíc potěšilo?

V Tomsku funguje studentská organizace, která se stará o příjíždějící studenty a pomáhá jim sžít se s prostředím, organizuje různé akce a výlety. Potěšilo mě, že nám její členové pomohli zapadnout mezi místní a byli tam vždycky pro nás, když jsme potřebovali.

Co tě naopak zklamalo?

Nejvíce zklamaná jsem byla asi z toho, že jsem se musela předčasně vrátit domů. Měla jsem v plánu navštívit Bajkal a další výlety po okolí, které pak, bohužel, nebylo možné uskutečnit. Taky jsem se těšila, že ochutnám steak z medvěda nebo z losa, ale ani tohle jsem nestihla.

Dá se říct i to, na jaké úrovni je v Tomsku zdravotnictví? Byla třeba lékárna podobná té naší?

V Tomsku jsem byla asi jen ve dvou lékárnách, které vypadaly úplně stejně jako u nás. S tamějším zdravotnictvím mám zkušenosti jen ve spojitosti s nutnou

prohlídkou kvůli ubytování na koleji. Nemocnice na mě působila starším dojmem. Hlavně se tam ale muselo běhat od jednoho okýnka ke druhému, abyste se dostali k tomu, co potřebujete. To bylo typické i pro vyřizování čehokoliv jiného.

Jak dlouho jsi tam měla být?

Původně jsem tam měla být čtyři měsíce, konkrétně od února do května, ale vrátila jsem se domů už v dubnu. Ve studiu teď pokračuji online formou, na kterou jsme přecházeli už v Rusku, kde se školy zavíraly zhruba o týden později než v Česku.

Vrátila ses domů kvůli pandemiikoronaviru?

V podstatě ano. Musím říct, že se mi teda vůbec nechtělo zpátky, protože se mi tam velmi líbilo. To, že školy přecházely na distanční studium, zavíraly se hranice, omezovaly se lety a začal platit zákaz vycházení, nás přesvědčilo vrátit se domů.

Měla jsi z koronaviru obavy? Bála ses?

Nebyla jsem z něj nějak vyděšená. Stihli jsme si tam včas koupit respirátory a antibakteriální prostředky, dodržovaly jsme hygienu. Když v obchodech došlo antibakteriální mýdlo nebo ubrousky, druhý den byly zásoby doplněny.

Jaká byla cesta domů?

Cesta domů trvala přibližně dva dny. Byla tedy delší, ale klidná. Mnohem horší bylo to, že jsme s holkami dlouho neměly jistotu, jestli vůbec odletíme. V pátek odpoledne nám volali z velvyslanectví, že v úterý máme možnost letět repatričním letem z Moskvy do Vídně. Celý víkend jsme ale neměly žádné bližší informace a nikdo nám nezvedal telefon. Toho jsme se s holkami dočkaly až u horké linky, kde nám paní doporučovala nikam nejedít

a raději zůstat v Tomsku.

Nakonec jste odletěly...

Ano, byly jsme už rozhodnuté se vrátit, ale nevěděly jsme, jestli nám to vyjde. Nakonec jsme v neděli kupovaly let na pondělí do Moskvy, takže jsme zbytek dne jen balily. Další nervy jsme zažily, když jsme skoro nestihly letadlo z Tomsku, jelikož čas na nástup do letadla byl asi jen deset minut a my jsme přiběhly na poslední chvíli. Po příletu do Moskvy už bylo naštěstí všechno v pořádku, protože nám potvrdili, že se do repatričního letadla vlezeme a my jsme si mohly konečně oddechnout. Ve Vídni na nás u letiště čekal autobus a zavezl nás s dalšími Čechy do Brna, odkud mě taťka odvezl domů.

Chceš se ještě do Tomsku vrátit?

Ano, určitě bych chtěla. Ráda bych se znovu viděla s lidmi, které jsem tam poznala a podívala se do míst, která jsem nestihla navštívit.

Stanislav Dufka

Pavλίna Břoušková (23) se představuje:

Na základní školu jsem chodila ve Lhotě, pak jsem studovala na gymnáziu ve Starém Městě. Teď jsem v Olomouci na filozofické fakultě, kde studuji překladatelství ruského jazyka, ke kterému si dodělávám pedagogické minimum. V budoucnu bych se nebránila práci učitelky, personalistice nebo marketingu, zároveň bych si chtěla zachovat kontakt s cizími jazyky, které mě baví odmala. Ráda cestuji a chodím do divadla. Občas poslouchám písničky od skupiny Kryštof nebo zpěváka Egora Kreedu. Ke svým oblíbeným jídlům řadím sushi, burger nebo ryby na různé způsoby. Baví mě zumba a občas si zahrají badminton. Ve Lhotě ráda chodím do cukrárny, kde mají výborné zákusky.

Pavλίna Břoušková měla být v sibiřském Tomsku čtyři měsíce, ale musela předčasně odcestovat. Foto: 2x archiv PB.

Tip na výlet. Z Kamenné budy až na vojenskou věž Jelenec

Věž, nebo chcete –li rozhledna, Jelenec na kopci Jelenec (925 m. n. m.) v Národní přírodní rezervaci Javorina se nachází přímo na hranici mezi Českou a Slovenskou republikou. My jsme se rozhodli, že se na rozhlednu vydáme z Kamenné budy, na kterou přijedete docela pohodlně autem. Z Kamenné budy už musíte ovšem po svých. Zatímco na Javořinu jdete po červené vpravo, tak k Jelenci se vydáte cestou vlevo, kolem pomníku havarovaného letadla a nad straňanským Štrbáněm.

Jdete pořád po lesní cestě, není kam zabloudit. Musíte narazit na zelenou značku, která vede ze Strání na Javořinu. Těsně pod vrcholem narazíte na ukazatel, který vás nasměruje přímo k rozhledně.

Není to rozhledna jako taková a není ani uvedena v turistických mapách. Jedná se o bývalou vojenskou věž, která za éry socialismu sloužila také jako cvičný cíl pro armádní stíhačky. Od rozdělení Československé republiky v roce 1993 nebyly doposud vyřešeny majetkoprávní vztahy. Pozemek pod věží patří České republice, věž a okolní zchátralé objekty zase Slovenské republice.

Z důvodu silného větru jsme vystoupali jenom do druhé patra, do výšky 16 metrů.

Vstup na kovovou věž, která je dle statiků v pořádku, je na vlastní nebezpečí, stejně jako pohyb v areálu bývalé vojenské základny. Vystoupat po kolmých kovových žebřících na "vyhlídkovou plošinu" až do výšky téměř 20 m patří mezi adrenalinový zážitek.

My jsme z důvodu silného větru vystoupali jenom do druhé patra, do výšky 16 metrů, v počtu tří členů. Tak snad příště vystoupáme až na samý vrchol.

Je potřeba napsat, že tak úžasný výhled na celé Bílé Karpaty a Velkou Javořinu neposkytne turistovi žádná z okolních rozhleden.

Po menším adrenalinovém zážitku jsme se vydali na oběd k Holubyhochatě, kde jsme strávili asi hodinu. Zpět jsme šli po červené značce kolem Bětina Javoru až ke Kamenné budo.

Autem: Ostrožská Lhota - Kamenná buda.

Po svých: Kamenná buda – nad Štrbáněm, kolem havarovaného letadla – pod Jelencem – Jelenec – Holubyho chata – Velká Javořina – U Bětina Javoru – Kamenná buda.

Stanislav Dufka

Rozhledna Jelenec na stejnojmenném kopci (925 m. n. m.) v Národní přírodní rezervaci Javorina. Najdete ji na hranici mezi Českou a Slovenskou republikou. Foto: std

Další informace o naší obci naleznete na:

www.ostrozskalhota.cz

Pošlete fotku s celebritou, rádi ji zveřejníme

Máte společnou fotku se známou osobností, sportovcem, hercem, zpěvákem nebo zpěvačkou? Neděláte s tím tajnosti? Pošlete ji (sdufka@seznam.cz), připojte krátkou informaci, kde byla fotka pořízena, jak vznikla a kdo je jejím autorem. Rádi

ji zveřejníme ve lhotském zpravodaji. Tady je další várka fotek, za které znovu moc a moc děkujeme.

Pavel Miloš a slovenská hokejová legenda

V uplynulém čísle nám poslal Pavel Miloš fotku se slovenskou sportovní superstar – lyžačkou -Petrou Vlhovou. Aktuálně dorazila další cenná fotka s legendou slovenského sportu – s hokejistou Jozefem Golonkou (82). Bývalý československý reprezentant odehrál za národní tým 134 zápasů, ve kterých, vstřelil 82 gólů. Slavný útočník ochutnával a hodnotil na gulášovém festivalu nejlepší výrobky. „Bylo to v roce 2018 a 2019, akci pořádáme v Kálnici, to je asi osm kilometrů od Nového Mesta nad Váhom. Nechci se chlubit, ale třikrát v řadě vyhrál náš tým,“ prozradil Pavel Miloš a slíbil sestavit slovenské mužstvo na druhý ročník Gulášfestu v naší Lhotě. „To není problém, mohli bychom vařit guláš z klokana nebo medvěda,“ hlásil na závěr.

Pavel Miloš a Josef Golonka na Gulášfestu v Kálnici. Foto: archiv PM.

Tomáš Malušek s Vladimírem Šmicrem

Fotka je z poloviny prosince loňského roku. Známy fotbalový expert Vladimír Šmicer je pravidelným hostem jednoho televizního pořadu. Tomáš Malušek byl přítomen jako divák. Vladimír Šmicer má bohatou fotbalovou historii. V roce 2005 se stal prvním českým vítězem prestižní Ligy mistrů UEFA. V roce 2008 zvítězil v české anketě Fotbalista roku v kategorii Osobnost ligy. Aktivní fotbalovou kariéru ukončil na podzim 2009 pro opakující se zdravotní problémy. Není bez zajímavosti, že za manželku má dceru další fotbalové legendy – Ladislava Vízka.

Vladimír Šmicer je pravidelným hostem zábavného pořadu Petra Svěceného TIKI-TAKA.

Milena a Mirka s Radimem Uzlem

Ta akce se konala v Uherském Hradišti a byla jen pro pozvané. „Byla to přednáška zábavnou formou na hotelu Koníček. Pan Uzel byl zábavný a vtipný. Myslím, že to bylo tak před třemi roky,“ prozradila Mirka Malušková, která byla na besedě s Milenou Dominikovou. Ještě dodejme, že MUDr. Radim Uzel, CSc. publikoval mnoho populárních článků v tisku, rozhovorů, je autorem publicistických relací v rozhlasu a v televizi. Každoročně se zúčastňuje desítek přednášek a besed v oblasti sexuální výchovy. Známy sexuolog oslavil letos v březnu osmdesátku.

Zpracoval Stanislav Dufka

*Milena Dominiková, Radim Uzel
a vlevo je Mirka Malušková.*

..... O pohár COVIDu. Dětská hasičská soutěž se vydařila

V sobotu 27. 6. 2020 proběhla na fotbalovém hřišti dětská hasičská soutěž O pohár COVIDu. Každý rok se pořádá Velká cena, ale letos byla kvůli situaci kolem nemoci Covid-19 zrušena. Proto nás napadlo uspořádat klasickou pohárovou soutěž, aby děti jen netrénovaly.

Na soutěži jsme měli dohromady 17 družstev. Děti soutěžily v několika kategoriích: přípravek, mladší žáci, starší žáci a dorostenci, kteří soutěžili jako jednotlivci v disciplíně 100 metrů s překážkami. Ostatní děti soutěžily ve dvou disciplínách, v požárním útoku a ve štafetě dvojic.

Letos můžeme slavit několik krásných úspěchů. V kategorii přípravek jsme obsadili 1. místo, u mladších žáků 2. a 7. místo, u starších žáků 1. místo. V soutěži jednotlivců obsadil Jakub Dřínka 2. místo za střední dorostence, Šarlotta Vadurová 1. místo za střední dorostenky a Zuzana Křiváková 3. místo za mladší dorostenky.

Myslím, že za celý náš hasičský sbor můžu s klidem říct, že se letošní soutěž velmi vydařila. A našim dětem přejeme ještě mnoho takových úspěchů.

Klára Nedbalová

Lhotské hasičské týmy na první letošní soutěži. Foto: Klára Nedbalová.

..... Divadelní sezona Ostrožsko - Lhotského divadla. V Zácpe uvidíte nové tváře - Magdalenu Vaňkovou nebo Františka Cíchu

I pro letošní rok jsme si pro vás připravili nové představení. Tentokrát divadelní komedii „Zácpa“, jejímž autorem je Antonín Procházka. Můžete se těšit na vtipné dialogy v podání našich divadelních stálic, ale i v podání nových tváří. Podařilo se nám rozšířit naše řady, škoda že Lhoťané se na divadelní prkna moc nehrnou. V komedii Zácpa poprvé uvidíte: Magdalenu Vaňkovou, Jaroslava Polehňu, oba z Uh.Ostrohu, Jakuba Hyráka

(Ostr. Lhota), Marka Kapinuse (bývalý Lhoťan), Františka Cíchu (Ostr. Lhota). Samozřejmě se můžete těšit také na známé ochotníky: Antonii Dvořákovou (Mor.Písek), Annu Juráčkovou, Soňu Krátkou, Annu Krátkou, Šárku Křivákovou, Evu Marýzkovou, Annu Surou (Ostr. Nová Ves), Silvii Šimčíkovou (Hluk), Ondřeje Balíčka (Uh. Hradiště), Vlastimila Němce, Evu a Jaromíra Zajícovi. Našeptávat bude stejně jako v loni Magdalena Těthalová a pouštět

zvuk Martin Dufka.

Mrzí nás, že první představení nebude u nás ve Lhotě, ale v Uh. Ostrohu na zámku 17. července. Bohužel nám „koronavir“ zhatil jarní zkoušky, které nám teď chybí a tuto dobu „horko – těžko“ doháníme. Ale občany Lhoty o divadelní představení určitě neošidíme a už se na vás těšíme.

*Za Ostrožsko-Lhotské divadlo
Eva Zajícová*

Ostrožsko-Lhotské divadlo s posilami. Foto: EZ

Parádní úlovek v Močidlech. Kapa 82 cm vytáhl Petr Bachan

Tak to se nestává každý den. Rybářský „majstrštik“ se podařil Petru Bachanovi na rybníku Močidla. Během několika minut vytáhl kapa, který měřil 82 cm. Parádní úlovek se mu podařil v polovině května. „Vytahoval jsem ho asi tak deset až patnáct minut. Pak jsem ho pustil, takové ryby se neberou. Je to taková pěkná trofej,“ svěřil se spokojený rybář a dodal. „Není to můj životní úlovek, minulý rok jsem chytil kapa, který měřil 87 centimetrů.“

U výlovu parádního kousku byl i šéf lhotských rybářů Patrik Trčka. „Je to velice slušný úlovek, je to jeden z největších kaprů na rybníku Močidla, ale máme tu i větší ryby,“ upozornil Patrik Trčka a také prozradil, že ze známých „koronavirových“ důvodů letos nebudou rybářské závody: „Museli bychom sedět dva metry od sebe, jak to chce hygiena, také počet účastníků by musel být regulován. Za těchto podmínek závody dělat nebudeme.“

První týden v červnu Petr Bachan svůj největší úlovek vyrovnal. V Močidlech chytil kapa, který měřil 87 cm a vážil 10,6 kila.

Petr Bachan chytil v první polovině června kapa, který měřil 87 cm.

std

Foto: archiv PB.

Turisté otevřeli bunkr pod Antonínkem. Mají to perfektní, pochválil je blatnický místostarosta

Takové menší výročí můžou slavit naši turisté. Do páté sezony jde jejich zrekonstruovaný bunkr pod Svatým Antonínkem. Lhotská turistická skupina slavnostně otevřela první červnovou neděli. Obyčejně se po zimní přestávce bunkr otvírá pro veřejnost v polovině dubna, ale ze známých „koronavirových“ důvodů se letos sezona o něco zkrátila. Na slavnostním zahájení nescházela starostka Blatnice pod Svatým Antonínkem Svatava Blahýnková a také místostarosta Antonín Hanák, který na slavnostním otevření řekl:

Na letošní otevření také dorazila s kamarádkou také praporečnice Beata Králová (vpravo), která v uplynulém roce předala dokumenty od objektu. Uprostřed Stanislav Kuřina, muž, který se nejvíce zasloužil o obnovení bunkru.

Největší zájem dětí přitahovala stará vojenská technika.
Foto: 2x std.

„Všichni bychom měli poděkovat pánům Bočkovi a Kuřinovi, že bunkr udržují a starají se o jeho perfektní stav. My všichni jsme za to velice rádi, nejen my, ale i turisté, kteří k nám jezdí. Každý cíl, který je v našem regionu navíc, je pro turistiku dobrý. Ne desítky, ne stovky, ale tisíce lidí sem chodí a všichni říkají, že to mají v bunkru perfektní,“ pochválil lhotské průvodce bunkru blatnický místostarosta, který přijel na otevření na ruské sajdkáře Ural M 72.

Tisíce návštěvníků potvrdil i správce a průvodce objektu v jedné osobě Stanislav Kuřina. „První rok k nám přišlo 1 400 lidí, druhý ještě o čtyři stovky víc. Další dva roky byly podobné. Za čtyři roky od otevření přišlo do bunkru kolem sedmi tisíc lidí,“ odhadoval Kuřina.

Největším „tahákem“ byl v letošním roce obrněný transportér manželů Turečkových z Horního Němčí.

„Vlastníme ho šest let. Dva roky jsme ho opravovali, takže po akcích jezdíme čtyři roky. Letos je to kvůli

koronaviru špatné. Jsme na první a asi i na poslední akci. Jinak jezdíme do Trenčína, na Saharu v Senici nebo do Slavičína,“ povídá Libor Tureček a představuje svůj stroj.

„Je to OT 65 FUK, rok výroby 1965. Je pro čtyři osoby. Když je seřízený, jede i stovkou, ale to bych se neodvážil. My jezdíme tak kolem šedesátky. Nejvíce v hodině jsme jeli asi pětasedmdesát, ale přesně to nevím, nemáme tachometr,“ říká se smíchem majitel vozidla Libor Tureček z Horního Němčí, který přijel k bunkru se svou ženou Stanislavou.

Praporčice Beata Králová slibuje další spolupráci

Na letošní otevření také dorazila praporčice Beata Králová, která v uplynulém roce předala dokumenty od objektu. Na rozdíl od loňského roku dorazila v civilu. „Jsem hlavně ráda, že jsem vůbec přijela. Z Hradiště jsem vyrazila na kole, ale v Ostrožské Nové Vsi jsem ho v tom vedru nechal u kamarádky a pokračovala na Antonínkem autem,“ svěřila se praporčice a přislíbila spolupráci s armádou. „Určitě naplánujeme nějaké společné setkání nebo návštěvu u bunkru,“ slíbila Beata Králová z Krajského vojenského velitelství Zlín.

Výstavba vojenského bunkru se datuje do šedesátých let minulého století. Ve Zlínském kraji by podobných objektů mělo být minimálně patnáct. Jediný zpřístupněný veřejnosti je právě pod Svatým Antonínkem. Objekt sloužil armádě v 70. letech jako pozorovatelná. V roce 2012 byl převeden Ministerstvem obrany na obec Ostrožskou Lhotu. Celá rekonstrukce trvala zhruba rok a bylo na ní odpracováno úctyhodných 466 hodin. Všechno organizoval Stanislav Kuřina pod záštitou lhotských turistů a obce. Poprvé se bunkr otevřel veřejnosti v roce 2016. Další významný milník přišel v roce 2019. Turisté z Ostrožské Lhoty převzali od zástupce Armády České republiky, konkrétně od praporčice Beata Králová, dokumenty od zmíněného objektu.

Stanislav Dufka

Turistika žije. Lhoťané zamířili o Velikonocích do přírody.

..... Ve dvou – podle zákona

Jako jeden z mála sportů turistika žije. Mohl se tom přesvědčit každý člen spolku turistů z Ostrožské Lhoty. Těsně před Velikonocemi jim přišel tento e-mail.

„Už jistě můžeme ze známých koronavirových důvodů odpískat společný, oblíbený a už tradiční velikonoční výšlap na Velkou Javořinu. V ohrožení jsou vlastně všechny akce v první polovině letošního roku. Proto navrhuji netradiční výšlap. Příští víkend máme Velikonoce, tak se vydejme do přírody. Pěkně podle zákona ve dvou. Vyberte si jeden z volných velikonočních dnů a zajděte, nebo zajedte na kole, ve dvojku na známé nebo i neznámé místo. Vemte si nové turistické tričko, ještě lépe nějakou velikonoční ozdobu a vyfoťte se. Fotku pošlete, šupneme ji na stránky,“ tento e-mail poslal členům klubu správce

turistického webu Stanislav Dufka.

Jako jeden z prvních reagoval bývalý předseda Stanislav Kuřina se svou manželkou a spojil příjemné s užitečným.

„Na Velikonoce jsme byli u Továřské studánky. Bylo nutné ji před sezonou vyčistit, opravit provizorní můstek a zavěsit turistickou schránku. Dál jsme se vypravili na Střečkův kopec, Smíchov a na Svatý Antoníček,“ prozradil Standa Kuřina svoje velikonoční aktivity.

Ve lhotské turistice jsou také manželé Jaromír a Liba Štěpánovi z Ostrožské Nové Vsi, kteří zamířili na Hodonínsko. „Byli jsme na Radějově, Strážnici a také v Chříbech, popisoval trasu Jaromír Štěpán.“

Cíle lhotských turistů byli o velikonočním víkendu

různé. Oblíbený vrchol Bílých Karpat Velká Javořina, cyklovýlet k Břestecské skalce, ke kapli Barborka, k rozhledně Radošov nebo také na blízkou Babí horu.

Ještě dodejme, že Turisté z Ostrožské Lhoty mají ve své správě obnovený vojenský bunkr pod Svatým Antoníčkem. Jeho každoroční slavnostní otvírání se v

tradičním dubnovém termínu z pochopitelných důvodů neuskuteční. Jeho správci Josef Boček a Stanislav Kuřina se tak těsně před svátky připravovali na posunutou sezonu. „Provedli jsme prořez klestí, zhotovili ohniště a celkovou úpravu kolem,“ řekl na závěr Kuřina.

Společné foto na vrcholu Lysé hory.

..... Lhoňané na královně Beskyd.

Lysou horu zdolalo všech 44 účastníků

Lysá hora se svou nadmořskou výškou 1323 metrů nad mořem je označována jako královna Moravskoslezských Beskyd. Tak na tuto královnou se poslední květnovou sobotu vypravili turisté z naší Lhoty. Akce byla v dlouhodobém plánu turistického klubu a po „koronavirovém“ uvolnění se také mohla uskutečnit. Hlavní organizátorka Hanka Radochová byla v šoku z počtu přihlášených účastníků.

„Jsem velmi překvapená počtem přihlášených lidí. Říkala jsem si, že nás bude tak deset, patnáct, ale 44 lidí je fakt moc. Zhruba půlka je členů turistiky a zbytek jsou naši příznivci a kamarádi,“ prozradila hlavní organizátorka. Také předseda turistiky byl z počtu účastníků mile překvapen. „Nevěřil jsem, že se na Lysou horu vydá tolik lidí, všechny sázky bych prohrál.“ hlásil s úsměvem Pavel Žajdlík.

Počet účastníků také rozhodl o tom, že se objednal autobus. „Myslím, že doprava neměla chybu.

Příště pojedeme zase autobusem, je to komfortnější, nebyl žádný problém, nikdo se neztratil. Není žádná sranda řídit tři hodiny tam, jít na výšlap a řídit zase tři hodiny zpátky,“ dobře ví Hana Radochová, která si pochvalovala i počasí. Sice spadlo pár kapek, těsně pod vrcholem se objevily i sněhové vločky, ale nakonec se rozpršelo až v cíli. „Trasu znám a vím, že když prší, tak je to klouzavé a nepříjemné. Vzhledem k tomu, že nám vyšlo i počasí, tak hodnotím výšlap jako výborný.“

Na nejvyšší vrchol Beskyd se dostanete z několika míst. Turisté zvolili start a cíl u hotelu Petr Bezruč, který stojí nad obcí Malenovice. Trasa tam vede od hotelu přes rozcestí Hradová, skautskou mohylu Ivančena, rozcestí Malchor a odtud k vrcholu Lysé hory.

Délka trasy je celkem 6,5 km. Výšlap trvá individuálně, dle fyzické zdatnosti účastníků. Průměrný turista ho zvládne bez zastávek přibližně za dvě hodiny. Cesta zpět vedla přes památník obětem Lysé hory,

Lysá hora

Foto: 2x Stanislav Dufka

Lukšínec, hospodu U Veličků a cílem byl hotel Petr Bezruč. Trasa zpět byla asi o kilometr delší.

Stanislav Dufka

Na začátku byla Vídeň.

Bývalí hráči Lhoty slaví 15 let od založení

Uprostřed aktuálního čísla zpravodaje najdete fotku bývalých hráčů Lhoty a jejich příznivců, která je z února letošního roku. Přečtěte si historii tohoto pořád živého spolku.

Novodobá historie bývalých fotbalistů Lhoty se začala psát v roce 2005, kdy parta 18 chlapů vyjela na turnaj do hlavního města Rakouska – Vídně. Tím začal bohatý sportovní, ale také kulturní život této aktivní skupiny.

První dvěma lety se hrály převážně jen přátelské zápasy s mužstvy z blízkého okolí, ale i ze Slovenska, Vysočiny a Slezska. Postupně se

do kolektivu přidaly i manželky a přítelkyně a už to nebylo jen o fotbale. Začaly se pořádat kulturní akce (silvestry, „šlahačkové“ nebo Štěpánské zábavy), aby měla parta finance na svou činnost.

Kolektiv má 74 členů a patří k největším složkám v obci.

V kolektivu se vystřídal několik desítek bývalých fotbalistů, kteří ve svém produktivním věku reprezentovali Ostrožskou Lhotu. K dnešnímu dni má kolektiv 75 členů (44 mužů a 31 žen) a patří k největším složkám v obci. Každoročně

pořádáme domácí fotbalový turnaj **internacionálů, taneční zábavy, účastníme se na turnajích u svých soupeřů, pomáháme fotbalovému klubu a výboru, ve kterém jsou většinou všichni také členy našeho spolku.**

Za svou historii odehráli staří páni téměř 200 přátelských, turnajových i propagačních utkání a byli účastníky více než 20 turnajů jak doma, tak i u svých soupeřů a kamarádů. K největší sportovním úspěchům patří trojnásobné vítězství na turnaji v

. Manažer a vedoucí party starých pánů František Štergenich s bývalou trenérkou žen 1. FC Slovácko Jitkou Klimkovou. Fotbalistky se v naší Lhotě představily už dvakrát. Foto: Stanislav Dufka

Moravském Berouně, vítězství na domácím turnaji a cenné jsou i remízy s ligovými fotbalistkami 1. FC Slovácko, domácí remíza se silným Slavičínem, výhra nad Velkým Meziříčím či remíza na půdě ligové Dubnice nad Váhom.

Staří páni mají svůj znak, dvě hymny, dvě sady svých dresů a také své internetové stránky.

Tradičně pořádáme pro své členy zabijačku, ve svátečních červencových dnech jezdíme ke šterkopískovým jezerům na akci, která se jmenuje Lážo – plážo, zajišťujeme parkoviště na poutích u Antonínka, účastníme se brigád ve sportovním areálu, nebo jako nedávno ve Chmelincích vypomáháme i obci. Život kolektivu je velmi pestrý, a to hlavně díky manželkám a přítelkyním, bez kterých si činnost neumím představit.

Jen pro zajímavost: kolektiv má svůj znak, dvě hymny, dvě sady svých dresů a také své internetové stránky, kde jsou zdokumentovány téměř všechny akce od samého počátku. Kdo by měl zájem se dozvědět o naší činnosti více, stačí otevřít www.staripani.717.cz

František Štergenich – manažer Starých pánů SK Ostrožská Lhota

Martin Zalubil:

Jsem srdcař, chci pomoci fotbalu ve Lhotě

Když v pětadvaceti letech odcházel, tak už patřil historicky k nejlepším střelcům klubu. V dresu Lhoty odehrál 156 zápasů, ve kterých nastřílel úctyhodných 126 branek. Martin Zalubil (36) se vrátil do rodného klubu po jedenácti letech. Lhoťané tak získali pro novou sezonu velkou personu. „Hodně na Martina sázíme, převzal vůdčí funkci v mužstvu. Přišel k nám z Hluku na přestup a minimálně dvě sezony chce u nás ještě hrát,“ prozradil trenér Jiří Jurásek.

Proč jsi v Hluku skončil?

Po podzimní části této sezony jsem se domluvil s předsedou TJ Spartak Hluk Zdeňkem Horákem, že to bude moje poslední sezona a v létě přestoupím do Lhoty. Už mám nějaké roky, cítil jsem, že to tak bude pro mě nejlepší.

Bydlíš v Hluku, nemusel jsi nikam cestovat, mohl jsi hrát za béčko...

Jsem srdcař a mým přáním vždycky bylo si ještě na sklonku kariéry zakopat ve Lhotě. Moje priorita byla pomoci právě fotbalu ve Lhotě. Dokud mi zdraví a hlavně nohy ještě relativně fungují. Jestli budu někdy ještě kopat za hlucké

béčko, tak to už nechám osudu.

Máš za sebou přípravné zápasy, několik tréninků. Jak se změnilo mužstvo od tvého posledního působení ve Lhotě?

Už tady moc fotbalistů, se kterými jsem hrával, nezůstalo. Pořádně se to omladilo, ale většinu kluků dobře

Martin Zalubil (vpravo) se bude společně snažit se svými spoluhráči Patrikem Štergenichem a Erikem Pešíkem dostat Lhotu zpět do okresního přeboru. Foto: std.

znám. Na druhou stranu je to pro mě větší výzva zahrát si s kluky, kteří jsou o generaci mladší.

Od koho jsi dostal nabídku odejít do Lhoty? Co na přestup říkala rodina?

Nabídku do Lhoty mi nikdo nedal. My se s kluky ze Lhoty domlouváme už dlouho a jen jsem čekal, až nastane ten správný čas. Manželka mě vždycky ve všem podporovala a jsem jí za to vděčný – jinak bych tu nebyl (směje se).

Vedeš i tréninky. Znamená to, že budeš hrajícím trenérem?

Tak hrající trenér asi ne. Spíš budu takový asistent. Trenér je Jirka (šervud) Jurásek. Jen mu vypomáhám společně s Patrikem Štergenichem.

Jaké má Lhota mužstvo? Co ti ukázaly přátelské zápasy?

Přátelské zápasy jsme hráli zatím dva. S Hlukem "B" jsme odehráli kvalitní utkání a vyhráli 5:2. Proti Velké nad Veličkou, která hraje I. A třídu, jsme hráli také dobře, ale nakonec jsme 3:0 prohráli. Ale ukázalo se, že mladí kluci mají potenciál, a když se spojí dravé mládí se zkušenými borci, tak by to mohlo fungovat dobře.

V nedokončené sezoně skončila Lhota na prvním místě. Cílem v nové sezoně musí být postup. Je to tak?

Určitě půjdeme do nové sezony s tím, že chceme postoupit. Kádr na to teď Lhota určitě má. Ještě čekám, že se dá zdravotně do kupy Martin Kusák. Věřím, že se k nám brzy připojí – je to zkušený hráč, byla by to velká posila.

Ještě se vraťme k tvému působení v Hluku. Jaké bylo? Na co nejraději vzpomínáš?

Působení v Hluku řadím k velice úspěšným, ať už se týká osobního života nebo i toho sportovního. Během angažmá v Hluku jsem se oženil, narodily se nám dvě děti. Věřím, že oba budou fotbalisté, zrekonstruovali jsme si dům. V Hluku jsem zažil spoustu vydařených sezon. Dvakrát jsme dokonce vyhráli celou soutěž. Velké díky patří spoluhráčům a hlavně trenérům – zejména Vaškovi Uhlířovi.

Jak vzpomínáš na fotbalové roky ve Lhotě?

Ve Lhotě nejraději vzpomínám na skvělou partu fotbalistů, která hrála pod taktovkou trenéra Josefa Dominika. Třikrát v řadě jsme postoupili. Šli jsme ze základu až do I. B třídy. Taky byla ve Lhotě vždycky perfektní divácká kulisa, takže to byl také jeden z důvodů, proč jsem se vrátil.

Stanislav Dufka

Přípravka na Gazda Cupu sbírala zkušenosti

Ve dnech 13. a 14. června se uskutečnil šestnáctý ročník tradičního fotbalového turnaje Gazda Cup, který měl původně proběhnout v březnu. Memoriál dlouholetého trenéra a funkcionáře Uherského Brodu Miroslava Kreisla se mimořádně odehrál na venkovním hřišti stadionu Na Lapači.

Mladší přípravka Uherského Brodu vyhrála všech šest zápasů a svůj turnaj naprosto suverénně ovládla. Druhé a třetí skočily týmy 1. FC Slovácko. Naše přípravka sbírala zkušenosti a skončila na sedmém místě. Další pořadí: 4. Bojkovice, 5. Veselí nad Moravou, 6. Strání.

„Klíčový zápas byl proti Slovácku, vedli jsme o dvě branky, pak dostali kluci branku a to je položilo. Kluci hráli, bojovali, ale musíme si přiznat, že ten výkon mohl být i lepší. Úroveň turnaje byla vysoká, všechny týmy už dlouhodobě trénují, byl to velmi kvalitně obsazený turnaj. Mimo Brod byli všichni soupeři hratelní, navíc jsme měli problémy s gólmánem. Byla to pro nás dobrá zkušenost,“ okomentoval turnaj trenér mladší přípravky Josef Havlík.

Přípravku v Uherském Brodě vedl trenér Josef Havlík. Foto: RD

Lhotu reprezentovali:

Alka Dominiková, Beata Frantová, Kryštof Vaněček, Milan Drexler, Ondřej Bachan, Matyáš Havlík, Petr Kolář, Lukáš Kotačka, Marek Kaňa. Trenér: Josef Havlík, asistent: Richard Dominik.

std

..... Sportovci schůzovali.

Vydržte a věnujte se dětem, řekl starosta

Výroční konference SK Ostrožská Lhota se uskutečnila místo tradičního dubnového termínu kvůli „koronavirové“ pandemii až v druhé polovině června. Zástupci všech klubů ve Lhotě se sešli přesně v pátek 19. 6. 2020.

Hospodu Na Hřišti vyměnil hlavní výbor SK za přísálí Obecního domu. Všechny přítomné přivítal a přednesl zprávu o činnosti šéf všech lhotských klubů Josef Lopata. Vyzvedl hlavně první ročník Gulášfestu, turisty pořádaný zájezd na Ukrajinu, brigádu ve Chmelincích a připomněl, že areál fotbalového hřiště už je nějakou dobu pod kamerovým systémem. Dále poděkoval obecnímu úřadu. Jmenovitě starostovi obce, Romanu Tuháčkovi, za finanční příspěvek na sport, který činí 380 tisíc korun. Dál vyzvedl Josefa Bezděka, který po dobu šesti let přispívá fotbalistům každoročně částkou 20 tisíc korun.

Výroční konference všech klubů SK Ostrožská Lhota se uskutečnila v přísálí. Foto: Stanislav Dufka.

Finanční zprávu přednesla hlavní ekonomka SK Ludmila Dominiková. Z toho nejdůležitějšího prozradila, že příjmy všech klubů za rok 2019 činily 821 494 korun a výdaje 771 093 korun.

V diskuzi si vzal slovo starosta obce Roman Tuháček. „Jsem na vás velmi pyšný za to, co pro Lhotu děláte. Vydržte, mějte sport v lásce a věnujte se dětem – to je budoucnost všech klubů,“ pochválil všechny přítomné. Pokračoval: „Obětujete sportu spoustu času, je to váš koníček. Je to vidět podle velké účasti na všech akcích, které pořádáte. Na konci léta bychom chtěli s vaší pomocí znovu uspořádat Dětský den, který se v loňském roce tak vydařil,“ řekl mimo jiné na závěr Roman Tuháček.

Nejlepším členem za rok 2019 byl vyhodnocen odcházející předseda turistiky Stanislav Kuřina. Ohodnocen byl také pečlivý kronikář SK Bedřich Doležal.

Hlavní výbor SK Ostrožská Lhota:

Předseda – Josef Lopata

Místopředseda – Jitka Štěpánová,

Ekonomka – Ludmila Dominiková.

Členové: Jan Opletal, Pavel Žajdlík, Richard Dominik, Pavel Turčín, Michal Zalubil, Karolína Bílková, Vít Lopata, Petr Lopata.

Stanislav Dufka

Antonínkový turnaj vyhrála nejmladší dvojice Ondra s Viktorem

V sobotu 20. června 2020 se sešla parta vynikajících tenistů, aby odehráli turnaj, který má název Antonínkový. Vzhledem k deštivému počasí jsme se museli přemístit do sportovní haly.

Hrála se jedna skupina, ve které bylo pět dvojic, systémem každý s každým.

Stanovilo se pořadí a první čtyři si potom zahráli semifinále. Pak následovalo finále, ve kterém Ondra Turčín s Viktorem Malinou porazili zcela jednoznačně Lea Pippala s Martinem Hubíkem. O třetí místo hrála dvojice Pavel Turčín s Tomáš Krchňáčkem proti Zdeňkovi Kotačkovi s Daliborem Gabrielem, kterým se podařilo

udolat tyto dva zkušené borce 6:4.

Turnaj se vyvedl i díky tomu, že se o pořadatelství skvěle postarali Pavel Valčuha s Daliborem Gabrielem, kteří nachystali krásné ceny, občerstvení a vynikající guláš. Celá akce proběhla naprosto fantastickým způsobem.

Děkujeme pořadatelům a gratulujeme vítězům Ondrovi a Viktorovi a těšíme se na další turnaj, který se uskuteční v srpnu.

Pavel Turčín

Fotka účastníků Antonínkového turnaje je sice z kurtů, ale celý turnaj se odehrál kvůli dešti v hale.
Foto: archiv Pavla Turčina.

..... Lhotský sport před padesáti lety. Rok 1970

Dne 12. ledna 1970 se konala v přísálí kina společná výroční schůze oddílů kopané a tělovýchovy. Schůzi řídil předseda Jan Šmerda. Zprávu o činnosti přednesl tajemník TJ Stanislav Bachan. Na schůzi se rozhodlo, že v roce 1970: TJ Sokol vybuduje na hřišti záchody, oddíl kopané připraví fašank a pochovávaní basy, oddíl ZRTV uspořádá tělovýchovnou akademii, oddíl kopané připraví pohárový turnaj žáků a dospělých.

V lednu přestoupil dorostenec Jan Voráč do Ostrožské Nové Vsi. Do stejného klubu přestoupil také Jan Machala.

Dne 23. února proběhl v sále kina tradiční maškarní ples, k tanci hrála skupina Lány z Hluku.

Dne 24. února proběhl fašank za doprovodu dechové hudby Františka Kauce.

Dne 26. února připravil výbor kopané v sále kina pochovávaní basy. Smuteční obřad prováděl pan Galuška ze sousední Ostrožské Nové Vsi. Oddíl kopané uspořádal sběr odpadu, výtěžek šel na činnost oddílů.

V létě se uskutečnily tradiční hody s dechovkami pana Kauce a pana Žajdlíka.

V říjnu připravil oddíl ZRTV tělovýchovnou akademii.

Na hřišti se dokončily záchody, čímž se splnil závazek výroční schůze.

V soutěžním ročníku 1969-1970 skončilo mužstvo mužů ve III. třídě na 11. místě. Velmi slabá sezona prvního

mužstva. Všimněte si, že jen jedna branka dělila Lhotu od sestupu do základní třídy. Na výsledcích se podepsal odchod Antonína Hejny, Franty Křiváka, Jendy Machaly. Na vojnu odešli Franta Kotačka a Jan Turčínek.

SEZNAM HRÁČŮ MUŽSTVA TĚLOVÝCHOVY 1970

1. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
2. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
3. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
4. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
5. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
6. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
7. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
8. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
9. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
10. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
11. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
12. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22

SEZNAM HRÁČŮ MUŽSTVA TĚLOVÝCHOVY 1970

1. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
2. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
3. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
4. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
5. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
6. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
7. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
8. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
9. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
10. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
11. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22
12. KRYMKA	22	22	1	0	20	22	22

TABULKA ŽAČLOP-PODZIM 1970

1. KUNOVICE	9	7	1	1	32:5	16
2. VLČNOV	9	7	0	2	23:14	14
3. STARE HEŠTO	9	5	1	3	22:14	11
4. UH. BROD	9	4	0	5	27:11	8
5. O. N. VES	9	3	1	5	20:25	7
6. ÚJEZDEC VILUH.	9	3	1	5	11:18	7
7. KVETNA'	9	3	1	5	11:29	7
8. OSTRA. LHOTA	9	3	0	6	22:23	6
9. HLUK	9	2	0	7	10:20	4
10. BANOV	9	1	1	7	0:28	3

Z kroniky SK vybral Bedřich Doležal

Kulturisté zvelebují svoji posilovnu a připravují se na významné jubileum

Jako první ze sportovních klubů v naší Lhotě mohli začít s činností. Vláda v „koronavirovém“ rozvolňování pustila posilovny a fitness centra hned v úvodní vlně. Přesto zůstala posilovna lhotských kulturistů pro své členy zavřená. Klub využil neplánovanou přestávku ke zvelebování svého stánku.

„Vymalovali jsme celou posilovnu, děláme nové odpady a další drobnosti. Kanalizace by si zasloužila důkladnou rekonstrukci. Už se tu byl podívat i starosta Roman Tuháček. Aktuálně jsme ale rádi i za tyto menší úpravy,“ sdělil šéf kulturistiky Josef Lopata.

Ještě v letošním roce by se měli členové klubu dočkat příjemného překvapení. U posilovny by mělo být vybudováno workoutové hřiště, které je dnes mezi veřejností velmi oblíbené.

„Je to trvale instalované volně přístupné venkovní fitness zařízení. Projekt už existuje, na podzim bychom chtěli už venku cvičit,“ prozradil Josef Lopata.

Příští rok se uskuteční v naší Lhotě kulaté výročí vzniku

**„Nový člen si musí počkat, až někdo odejde. O kulturistiku je ve Lhotě obrovský zájem.“
Josef Lopata – předseda klubu.**

kulturistiky. Ta bude slavit padesátku. Předseda kulturistů už má víc než rok dopředu jasno. Muzika na oslavu je objednaná a sál zamluvený. „Oslava bude 9. 10. 2021. Oficiálně kulturistka vznikla před padesáti lety, ale o den dřív 8. 10. 1971 - to jsme byli oficiálně ustanovení,“ vysekl přesné datum klubu, kterému od jeho vzniku šéfuje, což je jistě celorepubliková rarita.

Šéfem kulturistů je od vzniku klubu Josef Lopata, což je určitě unikum nejenom ve lhotském sportu.

vzniku šéfuje, což je jistě celorepubliková rarita.

Kulturistika má do budoucna velké plány. Josef Lopata si přeje, aby ta budoucnost nebyla až tak daleká. „Samozřejmě, že mám přání k našemu výročí, ale to

je nereálné. Chceme rozšířit posilovnu. Mělo by to být tak, že nejprve se musí najít prostory pro klubovnu červeného kříže. Na jejich místo se nastěhuje folklórní soubor Háječek a my se rozšíříme na prostory Háječku. Do posilovny by měly vést i dva vchody, z toho jeden vyložený pro ženy, kterých je v našem klubu asi deset.“

Mimochodem kulturistika má po fotbalovém klubu druhý nejvyšší počet členů! Kalendář na cvičení je už tak přeplněný, že na členství si musíte počkat. „Máme padesát členů, aktuálně je to stop stav. Nový člen si musí počkat, až někdo odejde. O kulturistiku je ve Lhotě obrovský zájem,“ říká na závěr předseda kulturistů Josef Lopata.

Stanislav Dufka

V době vynucené „koronavirové“ pauzy se u kulturistů pracovalo. Foto: 2x std.

Hokej ve Lhotě nekončí – jedeme dál, hlásí předseda

I když jsou před námi letní prázdninové měsíce, tak už v průběhu září by se měla rozběhnout znovu soutěž našich hokejistů. Ta uplynulá sezona 2019/2020 byla pro lhotský tým vůbec nejhorší v jeho krátké existenci. Mužstvo kolem Richarda Dominika skončilo bez výhry na posledním místě. Příčiny posledního místa jsou předsedovi a zároveň kapitánovi týmu jasné.

„Slabá účast na tréninku a také to, že skončili čtyři hráči. Dál jsme měli smůlu na zraněné hráče. Božin Pavlas je dlouhodobě zraněný, gólman Josef Fojtík byl také zraněný, půl sezony nechytil. Žádná nová posila nepřišla. Soutěž se nakonec kvůli koronaviru ani nedohrála,“

hodnotí sezonu Richard Dominik, který vidí v uplynulé sezoně také plusové momenty. „Za klad považuji, že jsme uspořádali hezký a po všech stránkách vydařený ples a ještě jsme uspořádali pěkný tenisový turnaj.“

Začátkem prázdnin se bude losovat nový ročník AHL (amatérské hokejové ligy). HC Ostrožská Lhota nebude podle slov kapitána týmu v osudí scházet.

„Někdo to chtěl úplně ukončit, ale s tím se nedá souhlasit. My musíme do nové sezony sehnat dva, tři hráče v produktivním sportovním věku a jedeme dál. Hokej ve Lhotě nekončí, mančaft dáme do dohromady,“ říká odhodlaně na závěr Richard Dominik. *std*

HC Ostrožská Lhota. Letos na jaře přišli spoluhráči popřát Božinu Pavlasovi ke kulatým narozeninám.
Foto: archiv HC Uherské Hradiště.

Nový sport ve Lhotě! Lukostřelci na závodech u Buchlova

Mateřský klub dvou Lhoťanů nese název dp Lukostřelba Zlín – pobočka Kunovice. Stanislav Kuřina a Silvestr Mach už trénují ve sportovní lukostřelbě zhruba dva roky. V polovině června absolvovali první letošní závody u hradu Buchlov. „Byl to Moravský zemský pohár na Buchlově. Staňa skončil v kategorii Veteránů 50 plus na 11. místě, startovalo 21 účastníků. Já jsem skončil na 23. místě ze 45 závodníků. Střílel jsem v kategorii Dospělých. Bereme to jako dobré výsledky. Ti, co jsou na předních pozicích, už mají

za sebou roky tréninku. My se považujeme pořád za začátečníky,“ hodnotí závody Silvestr Mach. Staňa Kuřina mluvil podobně. „Nebylo to špatné, ale mohlo to být ještě lepší. Přestřílel jsem ty, o kterých jsem si myslel, že budou před mnou.“

Lukostřeleckou dvojici ještě čeká v letošním roce několik závodů. Koncem června BOW OPEN ve Zlíně, další kola se budou konat 6. 9. a 17. 10., střílí se na dvacet 3D terčů a účastníci absolvují

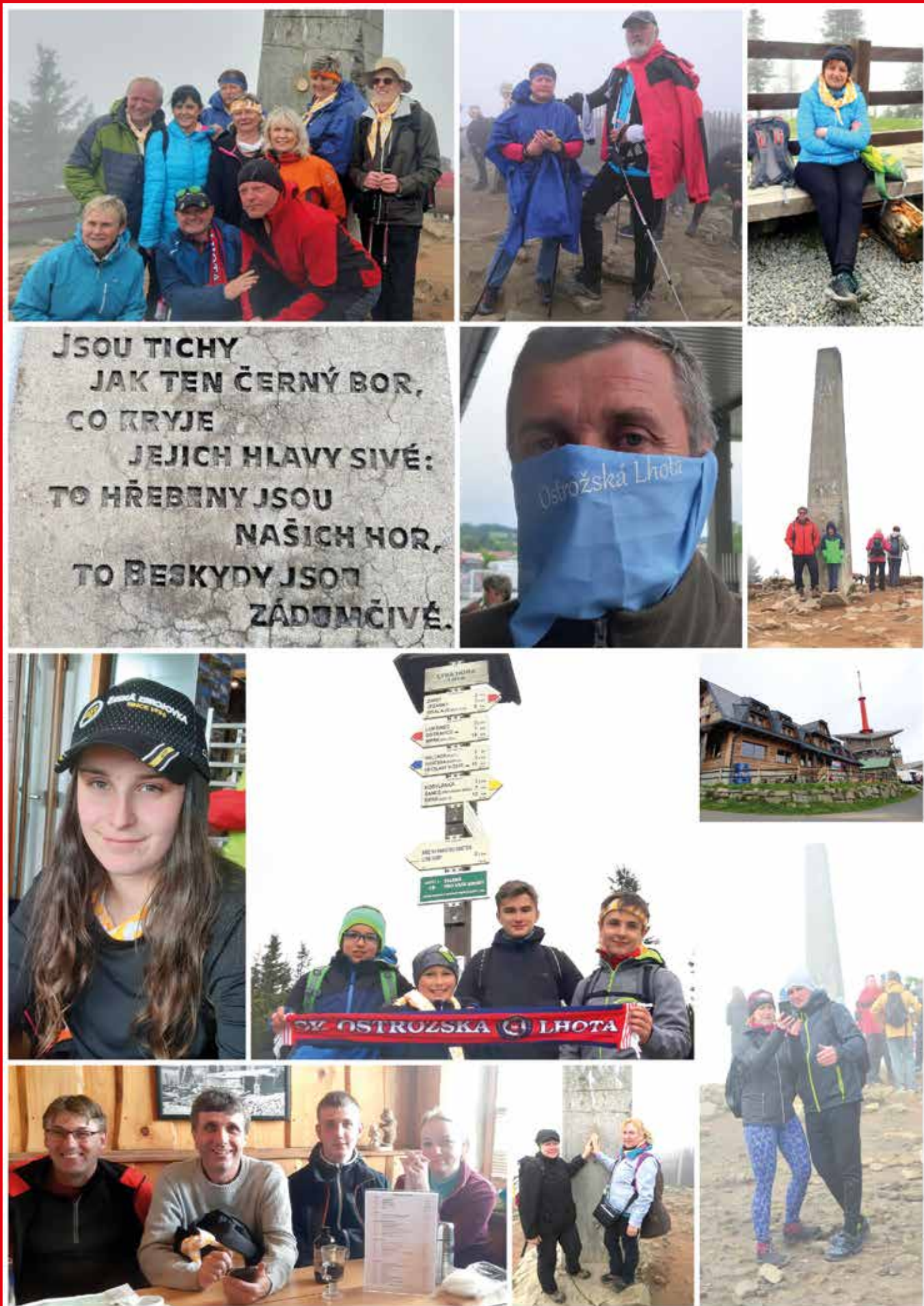
Stanislav Kuřina a Silvestr Mach (vlevo) jsou členové lukostřeleckého klubu ve Zlíně.

Foto: archiv SM.

pět dovednostních disciplín. Ještě dovysvětlení názvu klubu dp Lukostřelba Zlín: dp znamená dobrý pohyb.

std

Turisté a příznivci turistiky na Lysé hoře.

Dětská hasičská soutěž O pohár COVIDu objektivem Kláry Nedbalové.

